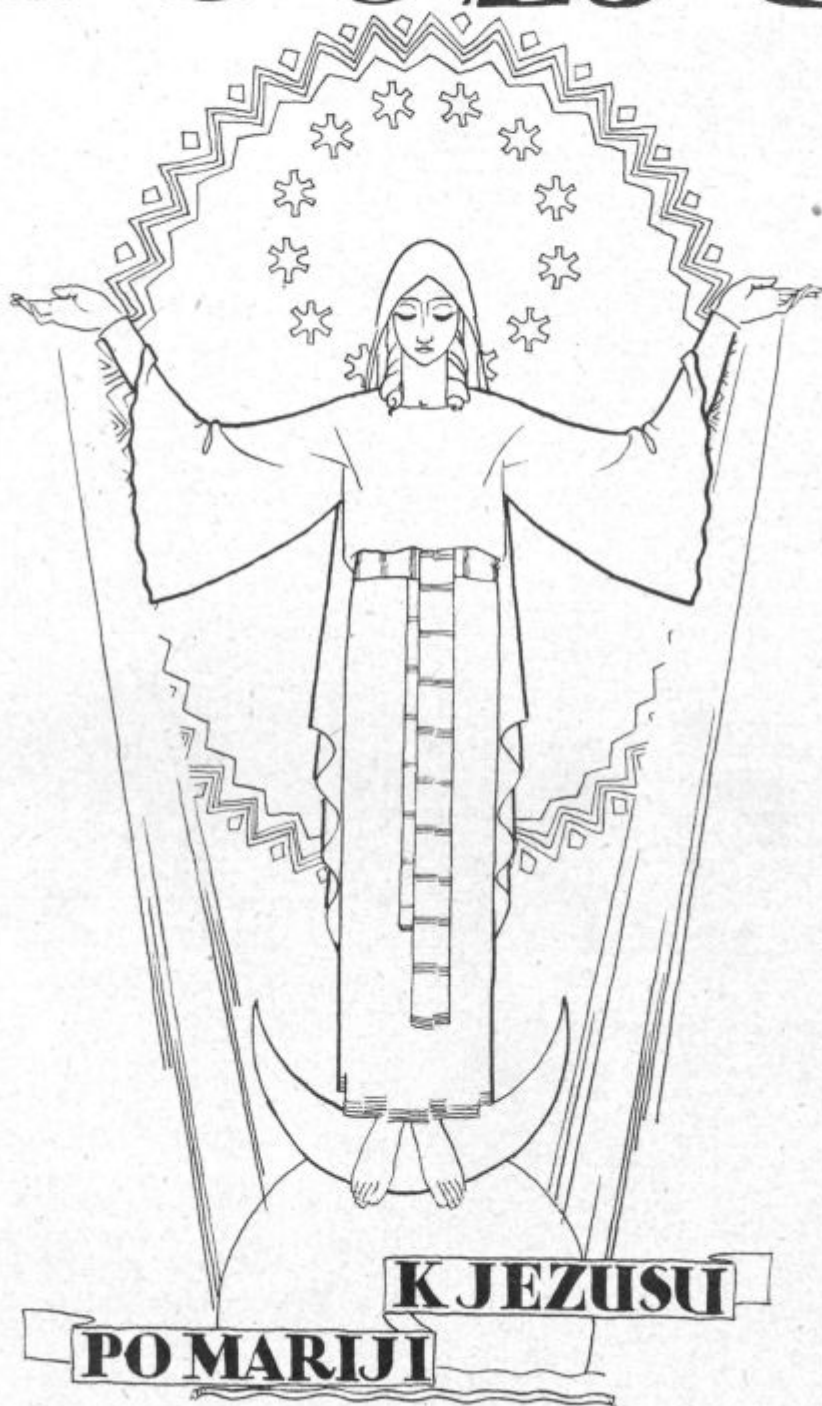

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za maj 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Apostolstvo morja.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Misijonski poklici.

Mesečni zavetnik: Gregor Naz. (9.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2	Petek Sobota	Filip in Jakob ap. Atanzij š. c. uč.	Zadoščevanje Srcu Jez. Šmarnična pobožnost	Ljublj. stoln. Trebežno	Dravograd Ojstrica
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. pov. Najd. s. Kr. Florijan m. Plj V. p. Janez Ev. p. I. v. Stanislav š. m. Prik. Mih. nadang. Gregor Naz. š. c. uč.	Apostolstvo mož in fantov Verska vzgoja mladine Spoštovanje do sv. očeta Deviške duše Verska odločnost Prvoobhajanci Trpeča Rusija	Sv. Križ Lit. Kamna gor. Ljublj. Sv. Flor. Orehek Št. Gotard Šmihel Rakitna	Črneče Libeliče Jarenina "Kotlje Mežica Sv. Jakob Sl. g.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. povel. Križeva Mamert Pankracij m. } Servacij m. } Vnebohod Janez d. S. sp. Janez Nep. m.	Katoliška akcija Nedolžnost mladine Odprava pohujšanja Procvit Marijinih družb Misel na večnost Blagoslov na polju Letošnji novomašniki	Javor Nova Štifta Kopanj Kružak Fara p. Kost. Stara cerkev Nova Oselica	Sv. Daniel Št. Ilj Sl. g. Ouštan Svečina Sv. Jurij P. Sp. Sv. Kung Maribor sv. Al.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	6. povel. Paskal sp. Feliks sp. Celestin p. Bernardin sp. Valens š. Helena d. Deziderij š.	Pogostno sv. obhajilo otrok Ruska mladina Zakonska čistost Odprava pijančevanja Zakrknjeni grešniki Dostojna ženska noša Skupna molitev v družini	Mekinje Lesce Breznica Dobrova Prem Čatež p. Zapl. Krško kap.	Sv. Lenart Sl. g. S. Rupert Sl. g. Sv. Trojica Sl. g. Negova Sv. Jurij Pr.
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Binkošti Binkoštni pon. Filip Neri sp. † Beda c. uč. Avguštin š. † Magdalena P. d. † Ferdinand. kr.	Verska prenova Duhovn. in red. poklici Priporočene zadeve Radi vere preganjani Izseljenci Naša dekleta v tujini Marijini častilci	Ljublj. Križ. Godovič Sv. Trojica p. M. Ljubno Sv. Helena Sv. Duh Rateče	Černa S. Benedikt Slg. S. Ana n. Krbg. S. Jurj Slg. S. Duh S. Bolfenk Slg.
31	Nedelja	Sv. Trojica	Ta mesec umrli	Kranj	Marija Snežna

PROŠNJE

Neka mati priporoča svojega trdovratnega sina presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in dušam v v., da bi se spreobrnil in da bi bil mir v družini. — M. Z. se priporoča sv. Mali Cvetki, vernim dušam za zdrave bolne noge in za pomoč v dveh zadevah. — Molitvi dobr. vernikov se priporoča mati M. F. v težki preizkušnji, da bi ji ljubi Bog na priprošjo Marijino breme preložil in odvezl. — M. S. priporoča Mariji brez. in sv. Jožefu spreobrnjenje hčerke, ki naj bi jo Sv. Duh razsvetlil.

ZAHVALE

M. Z. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. in vernim dušam v vicah za večkratno uslišanje. — K. V. iz Š. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki in † Slomšku za ozdravljenje pri živini; sv. Srcu J., Mariji in sv. Jožefu pa za polajšanje materine bolezni. — I. M. se zahvaljuje Mariji Pom. kristjanov in sv. Tereziji za dobljeno zdravje. — A. Bezgovšek se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. za uslišane prošnje in rešitev iz smrtne nevarnosti. — A. Š. (Makole) se zahvaljuje za izboljšanje zdravja Mariji Pomočnici, sv. Te-

reziji Det. J. in † škofu Slomšku. — Najsvetejšemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, svetemu Jožefu in sv. Tereziji Det. J. se zahvaljujem za uslišano prošnjo v dušni zadevi. I. G. — Priporočam se tudi v molitev. — G. Vera prof. Krylova se srčno zahvaljuje preč. Dev. Mar. za srečen izid operacije.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bron proti razpokli, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

Efeški vesoljni zbor

(Ob 1500 letnem jubileju.)

V zgodovini Marijinega češčenja je gotovo eden izmed najvažnejših mejnikov vesoljni cerkveni zbor v Efezu l. 431.

Kristjani so od nekdanj častili Marijo kot mater Gospodovo. Ker so verovali, da je Jezus pravi Bog, so s tem tudi priznavali, da je Marija — mati božja. Zato je bil na Vzhodu izraz Theotókos t. j. Bogorodica (božja Porodnica), že zdavnaj priljubljen. Prvi, ki se je temu izrazu protivil, je bil neki Theodor iz Mopsvestije. Po njegovem nauku bi bili v Kristusu dve osebi, in božja oseba bi prebivala v človeški kakor v kakem templju. K a t o l i š k i nauk pa uči, da je v Jezusu samo ena oseba, in sicer druga božja oseba, ki si je pri učlovečenju privzela človeško naravo. In to osebo je rodila Devica Marija, ki se potemtakem po pravici imenuje božja Mati, Bogorodica.

Theodorjev nauk je posebno zagovarjal krivoverec Nestorij. Ko je postal duhovnik, je bil na glasu, da je pobožen in vnet za pravo vero. Vendar se je tudi opazalo, kako se je prizadeval, da bi ga ljudje hvalili. Ker je slovel tudi kot izvrsten govornik, so ga povišali za carigradskega patriarha v nadi, da bodo v njem dobili drugega Janeza Zlatoustega. V Carigradu se je z vnešo lotil pridigovanja in kazal veliko gorečnost v nastopu zoper krivoverce. Toda zapletel se je kmalu v zmoto tudi sam.

Njegov prijatelj, duhovnik Anastazij, je nekoč v pridigi vernike svaril, naj Marije ne imenujejo Bogorodice. To je pri duhovnikih in vernem ljudstvu zbudilo veliko razburjenja in nevolje. Nestorij je hotel zadevo poravnati, pa je Anastazija zagovarjal. Nekateri so mu pritrjevali, večina pa mu je javno ugovarjala. Med drugim je trdil: »Kar je bilo rojeno iz Marije, ni Bog,

ampak ta, v katerem Bog prebiva. Le v toliko, ker v njem prebiva Bog, se more tudi ta imenovati Bog. Mi hočemo ono naravo, ki je obleka božja (človek), častiti hkrati z njim, ki to obleko nosi (Bog); hočemo naravi ločiti in čast združiti, dvojne priznavati in kot enega moliti.« Ker je Nestorij nastopal z veliko silo, se je ta z m o t n i nauk precej razširil v Carigradu, nekaj tudi po Aziji in je grozil tudi Egiptu.

Tam pa je naletel na odločnega nasprotnika. Bil je to sv. Ciril, patriarh aleksandrijski, svet in učen mož ter odločen zagovornik časti Matere božje. Da bi svoje vernike in zlasti menihe, ki so prebivali v Egiptu, obvaroval pogubne zmote, jim je pisal pisma, ki je v njih katoliški nauk jasno razložil: »Druga božja oseba, 'Beseda', je pri učlovečenju privzela človeško naravo. Kristus je torej ena, božja oseba, ki združuje v sebi dve naravi: božjo in človeško. To tesno združitev obeh narav v Kristusu uči sv. pismo in prvi vesoljni cerkveni zbor v Niceji l. 325. ...

Tudi Nestoriju je pisal več pism in poudaril katoliški nauk: »Dve različni naravi sta združeni v resnično enoto; iz obeh je postal en Kristus, en Sin božji; ni prenehala različnost narav po združenju, ampak obe tvorita enega Gospoda Jezusa Kristusa in Sina z neizrekljivo zvezo božanstva in človeštva. Iz Marije ni bil rojen človek, nad katerega je prišla 'Beseda', ampak se je v njej 'Beseda' združila s človeško naravo in bila tako po mesu rojena.«

Antiohijski patriarh Janez je Nestoriju svetoval, naj se vda. Izraz Bogorodica je popolnoma pravilen. Če bi ga zavrgli, bi iz tega sledilo, da tisti, ki je bil za nas rojen, ni bil Bog. In vendar pravi sv. pismo, da je bila to največja božja milost, da je bil

večni Sin božji rojen iz Device. Zato pravi sv. Pavel: »Ko je prišla polnost časov, je poslal Bog svojega Sina, rojenega iz žene.« (Gal 4, 4.) Zato naj sprejme izraz 'Bogorodica'. Teža mu ne svetuje le on, ampak tudi mnogi drugi škofje. Toda Nestorij se ni vdal, ampak je svoje zmote širil dalje.

A tudi sv. Ciril ni držal rok križem. Povzel je ves katoliški nauk o tem v dvanajstih točkah, ki bi jih moral Nestorij priznati. Najvažnejša za nas je prva, ki se glasi: »Če kdo ne priznava, da je Emanuel (Kristus) v resnici Bog in zaradi tega sveta Devica Bogorodica, ker je po telesu rodila učlovečeno božjo Besedo, bodi izobčen.« Ker jih Nestorij ni hotel priznati, je moral odločiti splošni cerkveni zbor.

Cesar Theodozij II. je že 19. nov. 430 razposlal okrožnico patriarhom in nadškofom, s katero sklicuje za binkoštni praznik prihodnjega leta vesoljni cerkveni zbor v Efez. Vsak naj pripelje s seboj nekaj učnih škofov. Kdor bo prišel prepozno, se bo moral zagovarjati pred Bogom in cesarjem. Papež Celestin je poslal kot svoje odposlanca dva škofa in enega duhovnika. Naročil jim je, naj se v vsem drže Cirila, ki naj v njegovem imenu vodi zborovanje. Zbor naj bi začel zasedanje o binkoštih, dne 7. junija 431.

Med prvimi je prišel Nestorij s 16 škofi, obdan z oboroženimi možmi, kakor bi šel na vojsko. Kake štiri ali pet dni pred binkoštni je prišel Ciril s 50 škofi. Nekaj dni po binkoštih sta prišla še nadkofa jeruzalemski in solunski s svojimi škofi. Nadškof v Efezu je zbral 52 škofov. Ko so pričakovali še drugih škofov, so o tem nauku neobvezno razpravljali. Ciril je skušal Nestorija in druge prepričati o resničnosti verskega nauka. Tu se je Nestorij tako spozabil, da je izjavil: »Nikdar ne bom otroka dveh ali treh mesecev imenoval Boga in z vami odslej ne bom več občeval.« S tem je jasno izpričal svojo krivo vero in svojo trmoglavost, ki ni kazala, da bi se hotel ukloniti sklepu cerkvenega zbora.

Antiohijski patriarh Janez, ki je prišel uprav o binkoštih v bližino Efeza, je sporočil Cirilu, da pride v petih dneh na zborovanje. Čakali so ga 16 dni. Tedaj je sporočil, naj začno zborovati; če ga ne bo, naj store, kar je treba. Iz tega so sklepali, da se je patriarh Janez namenoma izognil obsodbi svojega prijatelja Nestorija.

Cerkveni zbor se je začel 22. jun. 431 v efeški stolnici, ki je bila za to zborovanje tembolj primerna, ker je bila posvečena

božji Materi. Nestorija so trikrat povabili, pa ni prišel.

Najprej so prebrali nicejsko veroizpoved, nato pa Cirilovo pismo Nestoriju o tem, da sta v eni, božji osebi, v Kristusu, združeni božja in človeška narava. Na vprašanje, ali se ta nauk ujema z nicejsko veroizpovedjo, so vsi škofje pritrdili, da se. Potem so prebrali Nestorijev odgovor na Cirilovo pismo in ugotovili, da se Nestorijev nauk ne ujema z nicejsko veroizpovedjo. Tedaj so vsi škofje vzdikljali: »Kdor ne izobči Nestorija, naj bo sam izobčen.« Zatem so prebrali pismo papeža Celestina, pisma Cirilova na vernike in menihe ter njegove dvanajstere točke zoper Nestorijev nauk. Vse to so zborovalci odobrili in potrdili.

Potem so nauk, da se je božja Beseda v Mariji učlovečila in da je torej Marija Mati božja, natančno obravnavali in dokazali iz sv. pisma in svetih očetov. »Beseda« je resnično postala meso, sicer bi ne mogla biti naš Odrešenik. Že papež Feliks I. je več kakor poldrugeto stoletje pred Nestorijem pisal: »Verujemo, da je naš Gospod Jezus Kristus, ki je bil rojen iz Device Marije, večni Sin božji in božja »Beseda« in ne človek, ki bi ga bil Bog sprejel in bil od njega različen; kajti božji Sin ni privzel človeka tako, da bi bil ta od njega različen, ampak on, popolni Bog, je postal hkrati tudi popolni človek, meso iz Device.«

Nasproti temu so prebrali 20 posebno značilnih odstavkov iz Nestorijevih spisov in ugotovili, da so popolnoma krivoverski. Nato so sklenili: »Prisiljeni po svetih kánonih in pismu našega sv. očeta in sodelavca, rimskega škofa Celestina, smo s solzami v očeh prišli do tega žalostnega sklepa: Gospod Jezus Kristus, ki ga je Nestorij sramotil, določa po tem cerkvenem zboru, da naj se Nestorij odstavi od škofovske časti in izključi iz duhovskega stanu.« S tem je bil obsojen tudi Nestorijev nauk. Odlok je podpisalo nad 200 navzočih škofov.

Zborovanje je trajalo od ranega jutra do pozne večera. Ves ta čas je vztrajalo pred cerkvijo vse mestno prebivalstvo, pričakujoč odločitve svetega zbora. »Ko pa so slišali,« tako piše Ciril svojim vernikom, »da je oni nesrečnež odstavljen, so začeli vsi enoglasno slaviti sv. zbor in poveljevati Boga, ker je padel sovražnik sv. vere. Ko smo prišli iz cerkve, so nas spremljali s plamenicami do prenočišča. Bila je nam-

reč že zvečer in povsod je vladalo veliko veselje. S plamenicami so razsvetljevali mesto in odlične gospe so vzele kadilnice in so pred nami zažigale kadilo. In pokazal je nebeški Oče proti bogokletnikom svojo slavo...»

Drugi dan so na kratko sporočili Nestoriju, da je odstavljen od škofovske služ-

be. Obširno pa so o vseh dogodkih poročali papežu Celestinu in cesarju Theozoziju.

Nestorij je povzročil zoper ta zbor velik vihar, ki se je pa končno polegel. Tako so sklepi efeškega vesoljnega zbora ostali neomajni.

Dr. Fr. Jerè.

Božja Mati

Krščanski svet obhaja letos 1500letnico vesoljnega cerkvenega zbora v Efezu, kjer je bila nezmotljivo poudarjena tudi poglavitna verska resnica o Mariji, da je namreč v pravem pomenu besede *ma ti bo žja*. Razmišljanje o Marijinem božjem materinstvu ni lahka stvar, saj nas ta skrivnost popelje v središče poglavitne verske skrivnosti o učlovečenju druge božje osebe. Pa se vendar iz ljubezni do Marije potrudimo in nekoliko razmišljajmo o njej. Naj nam bodo za zgled efeški verniki, ki so z napeto pozornostjo spremljali potek vesoljnega zbora in so pokazali prav obilo zanimanja in umevanja za ta razodeti nauk! Kako živo ga je že od prvih početkov dojelo krščansko slovanstvo, vzhodno in zapadno!

Te Marijine največje odlike, da je namreč mati božja, ne moremo pravilno razumeti brez verske resnice o učlovečenju božje Besede. Kako veličastno delo božje je pa bilo to učlovečenje! Grešni človeški rod se troedinemu Bogu srčno zasmili. Hoče mu pomagati. Pa kako? S tem, da nekdo zadosti žalitvi, prizadeti Bogu od prvih staršev in vseh njihovih potomcev. Zadoščevati je pa mogoče le s trpljenjem. Bog ne more trpeti, zato bo mogel zadostiti le nekdo, ki ma človeško naravo. Zgolj človek pa tudi ne sme biti, ker je greh neskončna žalitev božja, zadostilno trpljenje končnega človeka bi bilo le končno in zato premajhno. Tisti, ki bo zadoščeval, mora torej biti človek, obenem pa mora biti njegova osebnost neskončna, božja osebnost, ki bo zadoščevalnemu trpljenju dala neskončno vrednost.

Tako stoji pred nami zamislek, pa tudi uresničenje Boga-človeka: druga božja oseba privzame k božji naravi še človeško.

Človeško naravo Kristusovo bi bil Bog lahko ustvaril iz nič, kot je bil ustvaril prvega človeka. Pa je ni, ker je hotel, da naj bo ta človeška narava iz grešnega Adamovega rodu. Torej je moral imeti Sin

božji človeško mater, ki mu bo dala človeško naravo. In dobil je to mater v Devici Mariji. Iz njenega prečistega telesa je Sveti Duh storil telo Bogočloveka. To telo, ta človeška narava pa niti za hip ni bivala sama zase, ampak je bila že ob prvem početku privzeta od božje osebnosti. Tisti torej, kateremu je Marija dala človeško naravo, je bil pravi Bog. Zato je Marija res božja mati, bogorodica.

Kolika čast! Noben ustvarjen razum je ne bo mogel do dna doumeti. Saj se na prvi pogled zdi popolnoma nemogoče, da bi zemska mati, torej stvar, rodila stvarnika Boga. Pa ga je rodila. Kakor zarja sicer izhaja iz solncea, pa prej zasveti ko solnce in iz nje izide solnce, tako je tudi Bog Sin Marijo ustvaril, ona mu je pa dala človeško naravo. Zato lepo pravi sv. Bonaventura: »Večja nebesa bi bil Bog lahko ustvaril, večje matere, kot je božja Mati, pa ni mogel ustvariti.«

Marijino čast božje matere so seveda na neki način zanikali vsi oni, ki so izrekli katerokoli zmoto glede učlovečene druge božje osebe. Najbolj drzno ji je pa to čast hotel odvzeti carigrabski škof Nestorij. Trdil je, da je imel Kristus ne le človeško naravo ampak tudi svojo človeško osebnost in v tej zgolj človeški osebi je druga božja oseba le na poseben način prebivala in delovala, prav kot je n. pr. Sveti Duh posebno bival in deloval v prerokih ali kot je bil troedini Bog v jeruzalemskem templju na poseben način pričujoč. Po tej krivoverski Nestorijevi trditvi bi seveda bila Marija le mati človeka Kristusa, torej Kristorodica, ne pa mati Boga, Bogorodica. Škofje, zbrani v Efezu, pa niso mogli najti boljšega sredstva, da bi ljudstvu dopovedali vso napačnost Nestorijeve trditve, kot to, da so ljudstvo opozorili, da je bila Marija mati božja in je torej njen sin imel samo božjo osebnost in bil torej Bog. Takoj prvi odlok efeškega vesoljnega cerkvenega zbora se namreč glasi: »Č e k d o ne prizna, da je Emanuel res

pravi Bog in da je zato Devica zares postala Bogorodica — po mesu je rodila učlovečeno Očetovo Besedo — bodi proklet!»

Ali je efeški cerkveni zbor povedal o Mariji nov, prej še ne razodet in nepoznan verski nauk?

Noben odlok vesoljnega zbora in noben odlok papeža ne more proglašiti kakšne popolnoma nove verske resnice, marveč le bolj poudari in jasnejše izrazi to, kar je bil Bog že do smrti zadnjega apostola razodel ter je na neki način zapisano ali v svetem pismu ali pa ohranjeno v ustnem izročilu. Tako tudi efeški cerkveni zbor resnice, da je Marija božja mati, ni nanovo podal, ampak je le na to spomnil, kar je bilo že v sv. pismu in ustnem izročilu. Kako jasno je Marijino božje materinstvo izrazil n. pr. angel Gabriel v nazareški hišici: »Glej spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega... In zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji.« Marijin sin bo torej Sin božji in ona bo torej božja mati. In ali ni te resnice dovolj jasno izrazila tudi Elizabeta, ko je svoji sorodnici v pozdravu dejala: »Odkod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?« Z izrazom »Gospod« so Judje zaznamenovali Boga, čigar imena si niso upali naravnost izgovoriti; torej že tudi Elizabetine besede obsegajo to, kar je zoper krivoverce poudaril vesoljni cerkveni zbor v Efezu.

*

Kako so angeli zastrmeli, ko so izvedeli, kakšno čast je troedini Bog odločil Devici Mariji! S kolikšno radostjo ji je nadangel Gabriel hitel nesti to vest; s kolikim spoštovanjem ji jo je sporočil! Trikrat na dan se zvonovi v vseh cerkvah in cerkvicah razmajejo, da zopet iznova proslave oni hip, ko je Marija postala božja mati. Saj je v tistem hipu stopila v nedoumljivo tesen stik z vso presveto Trojico. Gabrielove besede »Gospod s teboj« namreč ne merijo samo na drugo božjo osebo, ampak na vse tri božje osebe.

Bog Oče deli z Marijo pravico, ki jo ima nad svojim Edinorojencem. Od vse večnosti on lahko pravi o njem: »Moj sin si ti, danes sem te rodil.« Pa iste besede sme o Jezusu izreči tudi Marija, saj v Jezusu nista dva sina, eden sin Očetov, eden pa sin Marijin, marveč ista oseba, isti Jezus je po človeški naravi prav tako Marijin sin kot je po božji naravi sin Boga Očeta.

Bog Sin je postal Marijin sin; za mater si jo je vzel in ji je skazoval v najpopolnejši meri sinovsko spoštovanje, ljubezen in pokorščino; od nje pa je prejemal vse, kar prejema otrok in kar prejema sin tudi pozneje od matere. Ona ga je ljubeče nosila na rokah, hranila, vodila za roke in skrbelo zanj; on pa se je je ljubeče oklepal in je božal z ročicami njen mili obraz, kateremu je bil njegov obraz tako podoben. Kaj so vse angelske trume, kaj je vse človeštvo in kaj je vse stvarstvo v primeri z Bogom Sinom! Pa Bog Sin je postal Marijin otrok in Marijina last. O kdo bi to mogel doumeti!

In Bog Sveti Duh je na Mariji izvršil svoje največje delo, čigar višine in globine tudi ne more nikdo premeriti. Iz njenega prečistega telesa je stvoril telo Sina božjega. »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila.« Od vse večnosti je tretja božja oseba imela v mislih to presveto Devico in jo je za veliko nalogo božjega materinstva z milostmi in drugimi božjimi darovi tako obilno pripravila, da jo je nadangel označil kot »milosti polno«.

Čast matere se meri po časti njenih sinov. Marijin Sin je pa neskončni Bog, zato je njena čast zares neskončna.

In ker je Kristus tudi kot človek kralj in gospodar vesoljstva, na kar nas Cerkev še posebno opozarja na praznik Kristusa-Kralja, zato je tudi Marija kraljica in gospodarica nebes in zemlje. Lavretanske litanije z več izrazi poudarjajo to Marijino gospostvo, ki izvira iz njenega božjega materinstva.

In prav zato, ker je bila Marija od vekomaj izbrana kot mati božja, ji je Bog že od vekomaj odločil one odlike, ki so obsežene v ostalih verskih resnicah o Mariji: da je bila vedno devica; da je bila brez madeža izvirnega greha spočeta; da je bila brez najmanjšega osebnega greha in brez nagnjenja v greh ter da je bila nad vse angele in svetnike poveljučana z izrednimi čednostmi; in pa da je bila z dušo in telesom vzeta v nebo.

S svojim božjim materinstvom je pa Marija postala tudi naša mati. O kolika odlika in kolika sreča za slehernega od nas! Postala je izvoljena posoda, ki razliva milosti, katere je zaslužil njen sin, tudi v naše duše. Marija, mogočna in dobrotna delilka vseh milosti! Kako ne, saj je tudi v nebesih ostala to, kar je bila na zemlji: mati božja.

Dr. F. Jaklič.

Mariji, božji Materi!

*Od vekomaj, Marija,
za mater svojo te izbral je Bog,
že tisočletja žarke milosti,
ljubezni siplješ nam iz svojih rok.
Nebes in zemlje najkrasnejši cvet,
modrosti božje čudoviti biser,
ti tabernakelj najsvetejši
Zveličarja, ki s križem je odrešil svet,
Marija, božja Mati!*

*Pred tisoč petsto leti
se dvignil je sovražnik,
da vzel bi tebi materinstvo božje
in biser bi brezmadežnosti tvoje
v temo zagrnil
in množice častilcev
od tvojega srca odvrnil,
Marija.*

*O krvavelo tisoče je src s teboj,
ko širil krivoverstvo je sovražnik tvoj ...
A glej! Ljubezen v srcih zažari
in združi v Efezu častilce tvoje;
vse ljudstvo z nadpastirji
goreče tebi slavo poje,
v solzah radosti se topi,
ko zbor cerkveni vsemu svetu
resnico zveličavno razglasi:*

*Da Mati božja si resnično ti,
ker Bogu dala si življenje,
pod srcem ga nosila,
brezmadežno rodila,
ga vzgajala, hranila
in z njim bolesti najstrašnejše
pod križem kelih pila.
Tvoj Sin je pravi Bog,
zato si ti na veke božja Mati
in po dobroti večni mati
vseh zemeljskih otrók,
Brezmadežna!*

*Oblaki temni zopet nam grozijo,
sovražniki ti znova vzeti čast želijo ...
Mi vemo, da si ti, Marija,
božja Mati,
zato ti večno zvesti
hočemo ostati:
Branili bomo, o Marija, te,
za tvojo čast borili se.
Brez tebe, o Marija,
ne moremo živeti,
zato naj tvoja luč devištva
in materinstva božjega
na naša pota sveti!*

Gregor Mali.

Slavospev sv. Bogorodici Mariji

(Govor sv. Cirila, škofa aleksandrijskega na vesoljnem cerkvenem zboru v Efezu leta 431.)

1. Prelepa prilika se mi danes nudi, da nekaj spregovorim, in srečnega se čutim, ker se je sešlo toliko svetih očetov. Saj se mi je srce krčilo od silne žalosti zaradi nesramnega bogokletstva Nestorijevega; in prav zato sem uprizoril ta svečani, sijajni prizor angelov. Tu so zbrani učitelji pobožnosti, stebri in nositelji prave vere, oni nemajni stolpi, oni prijazni pristani, zvesti in pametni oskrbniki, modri graditelji, ki gredo proti nebesom in žive angelsko življenje na zemlji, sostanovalci prerokov, tovariši apostolov in predstojniki svetih cerkva, ki hočejo kaznovati predrzno bogokletje, ki so hkrati modri branitelji moje malenkosti, ali bolje rečeno, mojega imena. Vi ste, kateri zavzimate lepo in oblagodarjeno mesto najvišjega duhovništva; vi ste, iz katerih ust prihajajo besede slajše ko med, kadar kot duhovni glasniki oznanjate božjo modrost; vi ste v neutrudni gorečnosti prišli od vseh štirih strani sveta. Ni vas mogla zadržati vročina, ne viharji, ne neukrotna sila kipečih valov, ne hude

nevihte: srečno in veselo ste semkaj dospeli. In takoj ste pozabili vso utrujenost in ste se tukaj zbrali z velikim hrepenenjem, da, še več, s svetim spoštovanjem, ter se udeležili svete vojske kot modri branitelji Bogorodice Marije. Zato z vašo pobožno molitvijo in z voščili za to mesto začnjam svoj govor v čast božji Porodnici.

2. Pozdravljeno, efeško mesto, po novem razgledu na morje še lepše; pozdravljeno, ker si namesto zemskega pristanišča postalo pristanišče angelov in nebeščanov! Pozdravljena, dika pokrajine azijske; saj je med tvojimi zgradbami toliko cerkvá svetnikov, res dragocenih biserov! Zdaj si še posebno posvečeno po stopinjah toliko svetih očetov in patriarhov, ki bivajo v tebi. Celo vrata in ceste in pristanišča so blagoslovljena s prihodom svetih očetov. Saj, kjer je zbranih toliko pastirjev, je med njimi tudi mnogo svetih, zlasti ker so tako pobožni, zvesti, angelom podobni, ki se vojskujejo proti sleherni zlobi hudega duha, proti veri v malike in vsem krivim veram,

skratka: možje, po katerih se je razkrinkala sleherna pogubna kriva vera in je v najlepši luči zasijala lepota prave vere.

3. Pozdravljen dalje tudi ti, o trikrat blaženi apostol in evangelist Janez, ti dika devištva, učitelj sramežljivosti in borilec zoper prevaro hudega duha! Ti si podrl tempelj Dianin, ti si bramba efeškega mesta in njegov branik, ti oče ubogih, ti počivališče in zavetišče vseh, ki prihajajo od blizu in daleč. Pozdravljena, čista posoda, okrašena z vsakim okrasjem! Tebi, devici, je naš Gospod Jezus Kristus, darujoč se na križu, izročil ono Bogorodico in vedno Devico.

4. Pozdravljena tudi ti, Bogorodica Marija, devica in mati, ki si svetu prinesla Luč, ti neoskrunjena posoda! Pozdravljena, Devica Marija, mati in dekla: devica po njem, ki si ga ti, Devica, rodila; mati po njem, ki si ga nosila na svojih rokah in ga hranila s svojim mlekom; dekla pa zaradi njega, ki je podoben hlapca vzel nase. Vstopil je namreč Kralj v tvoje mesto, ali bolje, v tvoje naročje, in zopet izstopil, kakor je hotel sam, in tvoja vrata so ostala zaprta. Saj si spočela brez semena in rodila božansko. Pozdravljena, Marija, svetišče, ki se je v njem naselil Bog, dà, svetišče si ti, kakor je napovedal prerok David: Svet je tvoj tempelj, čudovit v pravičnosti. (Ps 64, 6.) Pozdravljena, Marija, dragoceni kras vsega sveta; pozdravljena, Marija, neugasna svetiljka, iz tebe je vzšlo solnce pravice. Pozdravljena, Marija, prebivališče njega, ki ga ne obseže noben prostor, ti si sprejela edinorojenega Boga, večno Besedo, ti si brez pluga in semena pognala nevenljiv klas.

Pozdravljena, Marija, Bogorodica, zaradi katere so preroki vriskali od veselja, zaradi katere so pastirji Bogu prepevali hvalo in v družbi angelov veseli slavili Boga: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji (Lk 2, 14). Pozdravljena, Marija, Bogorodica, ki so zaradi tebe angeli rajali, nadangelci se radovali, pojoč svoje slavospeve v svetem spoštovanju. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, ki so zaradi tebe prišli modri, vódeni po čudoviti zvezdi, molit novorojeno Dete. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, ki je zaradi tebe bil izvoljen častiti zbor dvanajsterih apostolov. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, ki je radi tebe Janez, ko je bil še v materinem telesu, veselo poskočil in je on, svetiljka, molil večno Luč (Lk 2, 41). Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi je prišla neizrekljiva

milost, ki je o njej apostol rekel: Razodela se je milost božja, ki prinaša zveličanje vsem ljudem (Tit 2, 11). Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi je prišla prava luč, naš Gospod Jezus Kristus, ki pravi v evangeliju: Jaz sem luč sveta (Jan 8, 12). Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi je zasvetila luč tem, ki sede v temi in smrtni senci. Kajti ljudstvo — tako pravi Izaija — ki je hodilo po temi, je videlo veliko luč (9, 2). Katera luč pa bi to bila, če ne naš Gospod Jezus Kristus, ona prava luč, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka (Jan 1, 9). Pozdravljena, Marija, Bogorodica, zaradi tebe se v evangelijih oznanja: Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem (Mt 21, 9). Zaradi tebe so se po mestih, vaseh in otokih zidale cerkve pravovernih kristjanov. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi je prišel na svet oni, ki je ustvaril Adama in njegov greh uničil, oni, ki je voditelj v nebeško kraljestvo. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po kateri nam je vzcvetelo in zasijalo častljivo vstajenje. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po kateri nam je častljiv krst postal v svetost in je došel krst v Jordanu. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi sta bila posvečena Janez in Jordan in bil satan v beg zapoden. Pozdravljena Marija, Bogorodica, po tebi se vsaka verna duša zveliča. Pozdravljena, Marija, Bogorodica, po tebi potolaženi in pomirjeni so morski valovi radi in veseli semkaj prinesli naše tovariše in sodelavce. Tudi ta dežela, nekoč zasedena po roparjih, je s prihodom svetih očetov postala dežela miru, kakor je pisano: Kako lep so nogetistih, ki oznanjajo blagovest miru (Iz 52, 7). Kakšen mir pač prinašajo? Brez dvoma mir našega Gospoda Jezusa Kristusa, znanilca miru, ki v sv. evangeliju pravi: Mir vam zapustim, svoj mir vam dam (Jan 14, 27). Kakšen mir torej? Oni mir, ki ga bogokletni Nestorij ni prejel, ker pravi, da naš Gospod Jezus Kristus, Sin božji, Beseda, ni bil rojen iz Marije Device; noče priznati, da ga je rodila, ne da bi pri tem trpelo njeno devištvo; noče verovati besedam nadangela, ki ji je govoril: Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj (Lk 1, 28). Kraljevski jerebici je podoben postal in hoteč edinorojenemu božjemu Sinu vzeti božje dostojanstvo, govoriči stvari, ki morejo mnoge pogubiti in pohujšati duše. (Se bo nadaljevalo.)

Roža skrivnostna

(Nadaljevanje.)

Marija na obisku pri Elizabeti Zaharijevi.

Splošno računajo, da je bil 25. marec dan, ko je nadangel oznanil Mariji božje materinstvo. Marijina duša je v onih dneh prekipevala notranje radosti. Marija je iskala prilike, da svoje veselje z nekom deli; kajti v Nazaretu ni imela nikogar, komur bi si upala svojo srečo sama razodeti. Angel sam ji je označil osebo, katero je doletela slična sreča kakor njo, sorodnico Elizabeto namreč. K tej je torej zaželela. Bržkone je porabila priložnost, ki se ji je nudila o velikonočnih praznikih, pa je šla na pot z romarji. Iz Jeruzalema pa ni šla potem domov s svojimi rojaki, ampak v dve uri od glavnega mesta proti zapadu oddaljeni Karem, današnji Ain-Karim, med vinogradi, oljkami in cipresami skrito gorsko zaselje, ležeče na majhni višini, obdani krog in krog z verigo skalnatih vrhov. Tu je stal po verodostojnih sporočil dom Zaharije in Elizabete. V Karem je šla Marija sama, dasi zapazimo na slikah Marijinega obiskanja navadno tudi sv. Jožefa. Ko je dospela do Zaharijeve hiše, ki je stala par sto metrov daleč od ostalih Karemskih hiš in stopila v bivališče teh nad vse srečnih kljub temu, da je bil gospodar že celih šest mesecev popolnoma nem, se je nenadoma naključilo par pomenljivih in čudovitih dogodkov.

Brž ko je namreč Elizabeta zaslišala glas svoje nečakinje, katere se skoro gotovo ni nadejala, je čutila gib in utrip deteta pod lastnim srcem in sicer od neznanе radosti. Naslednji hip pa se je zavedela nenadnega spoznanja in razodetja. Beseda ji je sama od sebe privrela na usta in vzkliknila je z močnim glasom: »Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa! In odkod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Zakaj glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, je od veselja poskočilo dete v mojem telesu. Blagor ji, ki je verovala, zakaj spolnilo se bo, kar ji je povedal Gospod!« (Lk 1, 43—45.) Marijina in Jezusova navzočnost se vedno kaže v milostih, ki jih prejema okolica, v kateri se nahajata. V tem trenutku je bil Janez Krstnik očiščen izvirnega greha in napolnjen s Sv. Duhom; Elizabeti pa je navzočnost Sv. Duha prinesla spoznanje božjega učlovečenja v Mariji.

Sedaj je prišel trenotek, ko je Marija svobodno mogla dati duška svojim čustvom, kar ji doma v Nazaretu, na poti in v Jeruzalemu ni bilo mogoče. Ko je Marija spoznala, kako je Bog razodel njeno božje materinstvo Elizabeti, in kako je od Boga z dobrotami obsuta Elizabeta to Marijino božje materinstvo vzvišeno umevala, se Marija ni mogla več vzdržati. Veselje, občudovanje, hvaležnost, vse kar je dosedaj napolnjevalo njeno dušo, se ji je samo od sebe sedaj obličilo v pesem: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju...«

Nekako tri mesece je ostala Marija v Karem, potem je odšla zopet v Nazaret, najbrž šele po rojstvu Janez Krstnika.

Mučni trenotki.

Žal, da Marija v Nazaretu ni našla onega razumevanja kot v Karem pri Elizabeti. Tu je ob vrnitvi nihče ni pozdravil tako ali podobno kakor Elizabeta: »... od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?« Tisti, ki ga je njena vrnitev najbolj potrla, pa je bil sv. Jožef. Opazil je namreč, da bo Marija postala mati, ni pa vedel, da postane mati božja, zato je bil v skrbeh, kaj naj stori. Vedel je, da je Marijina čednost vzvišena nad vsak dvom in da ga je božja volja privedla v zakon z njo. Ker je bil torej o Marijini nedolžnosti prepričan, je ni hotel naznaniti, pač pa je sklenil zaroko na skrivaj razdreti s tem, da bi dal Mariji ločitveni list, ki bi ga podpisal on in dve priči, ne da bi navedel vzrok svojega ravnanja.

Tedaj je zopet Bog posegel vmes. K Jožefu pošlje angela, ki mu v sanjah pojasni zadevo, naj se ne boji vzeti k sebi Marije, kajti kar je spočela, je od Svetega Duha. Rodila bo Odrešenika in on mu bo varuh in rednik ter naj mu kot zakoniti oče da ime, ki ga je izbral Bog.

Zopet je posijalo solnce v dušo Jožefovo in Marijino. Odslej ni njunega soglasja motila nobena senca več.

Jezusovo rojstvo.

Jožef in Marija sta živela v Nazaretu v hišici pod skalnatim hribom mirno in zadovoljno ter pričakovala, kdaj oživi njuno tiho domovanje glas novorojenega božjega Deteta. Minila je jesen, noči so postale

hladne, Libanonskim goram je segal snežni plašč vsako jutro nižje v dolino. Tiste čase je nenadoma vznemirila deželo vest, da je prišlo od cesarja iz Rima povelje, naj se popiše ves svet. Uradniki, ki so vršili ljudsko štetje v Palestini, so se ravnali po starih judovskih izročilih ter odredili, naj se priglasi vsak tam, odkoder izhaja njegov rod. Po celi Palestini so se tedaj vzdignili nešteti roji prebivalcev in namerjali v kraje, kjer je tekla zibel njihovih očetov. Marsikdo je prišel kot tujec v mesto, kjer so mu dedje bili domačini, da se je izpolnila cesarjeva volja. Jožef in Marija sta bila iz Davidove hiše in iz Judovega rodu, torej sta morala iz Galileje na Judovsko v Davidovo mesto Betlehem.

Sv. Jožef je torej odšel na pot z Marijo. Skoro gotovo sta potovala tako, kakor kažejo slike: Na osliču je sedela Marija, ki ji je bila tako dolga pešhoja nemo-goča. Ko sta prispela v Betlehem, sta se morda najprej zatekla k sorodnikom, da bi dobila streho. Bilo je iz kateregakoli vzroka brez uspeha. Hotela sta dobiti zavetje v javnem prenočišču, kakršna se dobe na Jutrovem v vsakem količkaj večjem kraju. Tako jutrovsko prenočišče, han imenovano, je ograjen prostor, ki nudi potnikom zgolj streho in vodo brez vsake druge udobnosti. Na zid, s katerim je han obdan, je naslonjena preprosta streha, dvorišče, ki je nepokrito, je namenjeno živini. Dasi se morejo potniki, ki med njimi dela red oborožen stražar s psom, v slučaju potrebe zelo stisniti, se vendar utegne zgoditi, da ob večjem navalu, kakršen je bil gotovo ob ljudskem štetju, zanja zmanjka prostora za kakega reveža, čigar borna prtljaga ne obeta kaj dosti bakšiša.

V mestnem javnem prenočišču torej zanja ni bilo več prostora, a na prostem Marija ni smela in ni mogla ostati. Šlo je za res; streho je bilo treba vsekako dobiti. In tedaj se je sv. Jožefu posrečilo najti prostor v skalnati votlini zunaj mesta, ki je služila v zavetje živini na bližnjih pašnikih.

25. decembra, o polnoči, je bil v tej staji rojen Zveličar, in sicer čudežno, od matere, ki je bila in je ostala devica. Marija ga je zavila v pripravljene preproste plenice ter položila v jasli, ki so se nahajale v hlevu. Pastirji, ki so čuvali ponoči svoje črede pred tatovi in zverinami po betlehemskih bregovih in poljanah, so pa nenadoma uzrli blesteč svit v višavah in angela, ki jim je oznanil Zveličarjevo rojstvo ter jih pozval, naj ga gredo molit. Ti so bili med prvimi ljudmi, ki so se Jezusu kot božjemu Odrešeniku poklonili, prvi pa niso bili.

Prva je molila svojega novorojenega Sina Marija sama, ki je bila v trenutkih Jezusovega rojstva deležna posebno globokega razumevanja skrivnosti božjega bistva in učlovečenja. Pred njo v revni glinasti kadunji, naslonjeni na lesen podstav,¹ je ležalo slabotno dete, trepetajoče od mraza kot vsako drugo dete. Toda Marija, ki ga je čudežno spočela in čudežno, deviško rodila, je gledala v njem ne le zgolj svoje dete, ampak božjega Sina obenem. Zrla se je kot Mater božjo zavedajoč se, da ni rodila le človeka, ampak tudi Boga. Tudi v tej noči so šepetale njene ustne slavošpev: »Moja duša poveljuje Gospoda... Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle. Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi...« Odslej je bila mera njenih odlik zvrhana; bila je v pravem pomenu besede Mati božja, Bogorodica, kar je kasneje, ravno pred 1500 leti, slovesno potrdil vesoljni cerkveni zbor v Efezu. Kar je Marija zrla v božični noči, ko ji je Bog odkrival skrivnost združitve božje in človeške narave v osebi Jezusovi in skrivnost božjega materinstva, to isto je dal Sv. Duh spoznati in izreči očetom efeškega vesoljnega zbora proti onim krivovercem, ki so Marijino božje materinstvo zametali. Tako so za večne čase potrdili Mariji naslov »Mati božja«.

ž. ž.

¹ Take so namreč bile betlehemske jaslice. Glej R. M. de la Broise, La sainte Vierge in Dictionnaire de la Bible, čl. Crèche.

Po Mariji k Jezusu

Ko zasije toplo majniško solnce in se ovenčajo šmarnični oltarji, postane verne-mu človeku toplo pri srcu. Marijin mesec budi novo življenje v naravi, novo življenje in veselje se poraja tudi v naših dušah. Kako lepo je v majniških dneh po mestih in na deželi. Trume vernih ljudi se zgri-njajo v prazniško ozaljšane cerkve, da po-

slušajo besedo o Mariji, da počaste Njo, ki je vsem predobra Mati in Pomočnica. Iz dna duše donijo prelepe Marijine pesmi, sladkomile, proseče, vriskajoče. Solze tihe radosti igrajo v očeh. V majniških dneh čutimo bolj kot kdaj, kaj nam je Marija. Kakor je sicer zemlja res solzna dolina, kakor je življenje često tako bridko, poraženo,

umazano, — po Mariji se dvigamo zopet k božjim vzorom; Marijina podoba in milost ožarjata naše zemeljske dni s čudežno lučjo nadnaravnega upanja in veselja. Ob šmarničnih oltarjih prekipevajo srca hvaležnosti do dobrotnega Boga, ki nam je dal Mater, kakor bi nam lepše, boljše, čudovitejše ne mogel dati.

Kakor se nam včasih zdi, da je majniško navdušenje le bežno čuvstvo, vendar

cem nosila, je zanj v življenju vse žrtvovala. Po vnebohodu se je združevala s Sinom v svetem obhajilu, dokler se ni po svojem vnebovzetju za večno združila z Njim, ki je ljubezen in hrepenenje njene čiste duše.

Pri Mariji se učimo življenja s Kristusom. Nebeška Mati nam bodi vodnica k Gospodovi mizi. Po Marijinem zgledu bomo tudi mi prijatelji po-

Filippo Lippi

Marija z Jezusom

Firence

nam mora biti v veselo tolažbo resnica, da niso obhajilne mize po naših cerkvah skoraj nikoli tako številno obiskane, kot v Marijinem mesecu. Dobra Mati božja, ki je Kraljica naših src, vodi svoje drage k Njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje. Po Mariji gremo k Jezusu. Marijin mesec, mesec pogostnega sv. obhajila — v tem je velik pomen majnika in šmarnične pobožnosti.

Vse Marijino življenje na zemlji je bilo v najtesnejši zvezi s Kristusom. Kristusa je od Sv. Duha spočela, ga pod svojim čistim sr-

gostnega sv. obhajila. V Marijinem mesecu bomo šli zopet in zopet k sveti večerji božjega Jagnjeta. Tako bodo naše šmarnice vzcvetele v najlepši cvet, naša pobožnost in ljubezen do majniške Kraljice bo rodila najlepši sad. Po Mariji k Jezusu!

Da bo pa sveto obhajilo moglo navdajati naše duše s polnostjo Kristusovega duha in božje moči, se učimo od Marije, kako se nam je treba pripravljati na sveto združenje z Zveličarjem. Na dan angelo-vega oznanjenja se je Marija prvokrat združila z božjim Sinom. Kako ga je sprejela? Z angelsko čistostjo, z go-

Crivelli

Milan

Sveta božja Mati

rečim hrepenenjem in z neizmernim spoštovanjem. S takim srcem prihajamo tudi mi k sv. obhajilu.

1. Iz vere smo poučeni, da je bila Marija od prvega početka svojega življenja po posebni milosti dobrega Boga zaradi zasluženja Jezusa Kristusa obvarovana madeža izvirnega greha. Tudi sicer ni padla na Marijino dušo nikdar ne najmanjša senca kake krivde ali zmote. Marija je res milosti polna, blagoslovljena med ženami. Večni Bog je pripravil Marijino dušo in telo v čudežnolepoto bivališče učlovečenemu božjemu Sinu. Seveda Marija ni dopustila, da bi bila milost božja v njej prazna. Z nepopisno gorečnostjo si je prizadevala, da božje darove v sebi ohrani in pomnoži, saj je živela čudovito sveto in pravično. Božji poslanec jo je našel v stanu angelske čistosti in svetosti. Po deviški lepoti svoje duše je bila vredna sprejeti vase večnega Boga.

Naj bodo tudi naše duše pred sv. obhajilom očiščene. Luč božje milosti naj v njih žari, zveličavne kreposti in dobra dela naj v njih cveto. Saj je Jezusovo Rešnje Telo sveto, devi-

ško, poveljučano in le čiste duše so vredne, da ga sprejmejo vase.

Vsi verujemo, da je v sveti hostiji pričujoč živi Jezus, trikrat sveti Bog, ki sovraži sleherni greh in mu je tudi mala krivda zoprna. Iz deviškočiste Matere se je hotel roditi, da ne bi padla nanj niti senca človeške grešnosti. Deviškimi, čistimi dušam se Gospod najrajši zaupa. Brezmadežna Mati, deviški sv. Jožef, angelsko nedolžni sv. Janez so pred drugimi izbrani, da se smejo bližati in dotikati Zveličarjevega telesa. Ko Zveličar umrje, zavijejo njegovo telo v snežnobelega prte in je polože v neoskrunjen skalni grob. Deviško duhovništvo si izbere Gospod, da bi se skrivnost sv. Rešnjega Telesa obnavljala po čistih, neoskrunjenih rokah. Najčistejše, najplemenitejše zemske sadeže, belo pšenično moko in čisti trtni sok določi večni Duhovnik za tvarino velikega Zakramenta. Telo Gospodovo v najsvetejšem Zakramentu je poveljučano. Slaven in častitljiv je vstal Zveličar iz groba. V nebeškolepem, poveljučanem telesu se je dvignil v nebo, kjer sedi na desnici Očetovi. Ves povelčan, deviškočist, nesmrten biva Zveličar v sv. Rešnjem Telesu. Kdo bi si upal prejeti Gospodovo Telo z grešnimi ustmi, z oskrunjenim srcem? Preden gremo k Gospodovi večerji, očistimo svoje duše, da nas ne zadene grožnja apostolova: »Kdor ne vredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči Telesa Gospodovega.« Kdor je smrtno grešil, naj se očisti pred sv. obhajilom s skesano spovedjo. Ne bodimo lahkomisljeni napram veliki skrivnosti. Mali grehi nas ne ovirajo na poti k Gospodu. Ni treba vselej k spovedi zaradi njih. Eno pa vendar pred vsakim sv. obhajilom storimo: V ponižnem kesanju obžalujemo slabosti in prestopke vsakdanjega življenja, spokorno se trkajmo na prsi in priznajmo svoj greh. Spokorni duh bo naše duše očistil; v svatovski obleki božje milosti in z gorečo svetiljko čiste ljubezni bomo šli božjemu Zennu naproti.

2. Z deviško čistostjo, s katero se je Marija pripravljala na Jezusov prihod, se je družilo v njenem srcu nepopisno hrepenenje po Njem, ki je rešenje in življenje sveta. Vsi pravični v Izraelu so hrepeneli po Odrešeniku, nihče ni pričakoval Zveličarjevega prihoda bolj goreče kot Marija.

Sveto hrepenenje po združenju z ljubim Jezusom naj gori tudi v naših dušah, ko se pripravljamo na sv. obhajilo. Kako bi tudi verno srce ne hrepenelo po tem nebeškem kruhu, ko pa

nas sveta vera uči, da so v tem kruhu skriti neizmerni, nebeški zakladi. Karkoli nam je treba, da bi mogli sveto in pravično živeti, v božjih rokah umreti in priti v večno slavo, vse to bomo prosili Zveličarja, ko ga prejmemo v čudežnem Zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Zaupanje bo obilo poplačano, saj to je sveta »večerja, v kateri se prejema Kristus, napolnjuje duša z milostjo in nam deli zastava prihodnje slave«. Plamen božje ljubezni bo po vsakem vrednem sv. obhajilu z novo silo zagorel v naših srcih. V tem plamenu ljubezni se bodo očiščevala duše vsakdanjih slabosti in napak; novih moči bodo dobivale za boj proti smrtnemu grehu. Zveličar sam govori: »Kdor mene jé, bo živel zaradi mene.« (Jan. 6, 58.) Živeti zaradi Kristusa se pravi, živeti s Kristusom, živeti kot je živel Kristus. Kdor pa živi kot Kristus, bo tudi delal kot Kristus. Ljubil bo, kar ljubi Kristus, sovražil bo, kar je Kristusu zoprno. V takem človeku bo živel Kristus sam, kot je živel v sv. Pavlu, ki pravi o sebi: »Živim, pa ne več jaz, marveč Kristus živi v meni.« Kdo bi tedaj ne hrepenel po tem skrivnostnem kruhu, ki ima v sebi toliko milosti in moči? V svetem obhajilu se uresničujejo najlepše želje človeške duše. V njem najdemo Gospoda svojega Boga, ki našo dušo ljubi in išče. Bog in človek praznujeta v tej sveti večerji svoje najtesnejše zedinjenje, poroko deviške ljubezni. Združeni s svojim Bogom, prešinjeni od njegove milosti gremo večnemu življenju naproti. Telo, ki se je hranilo z mesom in krvjo božjega Sina, ne bo zapadlo večni smrti. Sveto Rešnje Telo je kakor drevo življenja, postavljeno v minljivost in umiranje tega sveta; kdor jé od tega drevesa, bo živel vekomaj.

Ko se tedaj pripravljamo na sv. obhajilo, obudimo v duši veliko hrepenenje po tem kruhu iz nebes, ki ima vso sladkost v sebi. S kolikim žarom je hrepenela po Zveličarju božja Mati. Kako so si želeli k Jezusu božji svetniki in vsi dobri verniki. Radi so žrtvovali zgodnje jutranje ure, žrtvovali so dolgo, težko pot, prenašali zaničevanje in preganjanje, samo da so se mogli združiti s svojim Bogom.

Sasoferrato

Benetke

Mati vse milosti

Kaj naj rečemo o tistih, ki ta veliki Zakrament tako brezbrizno zanemarjajo? Nič jim ni mar za Kristusa, vsakemu opravilu posvečajo večjo skrb, kot življenju svoje duše. Njih srca so mrzla, v njih ni svetega hrepenenja po Gospodu. Kaj naj rečemo o njih? Gospodova obsodba jih bo zadela, če ne obrnejo svoje poti k obhajilni mizi: »Kraljica z Juga bo ob sodbi vstala s tem rodom in ga obsodila; zakaj prišla je s konca sveta, da bi slišala modrost Salomonovo, in glejte, več ko Salomon je tukaj.« (Mat 12, 42.)

3. Dozdaj smo gledali deviško čistost in sveto hrepenenje Marijine duše, s katerim se je pripravljala na prihod božjega Sina. Občudujmo zdaj še njeno brezmerno spoštovanje pred veliko skrivnostjo, ki se je imela v njeni duši uresničiti. Sveti evangelij poroča, da se je Marija prestrašila nad angelovim pozdravom. Njena velika ponižnost trepeče pred nepopisno častjo, ki jo božji sel oznanja. Angel jo mora tolažiti: »Ne boj se, Marija, zakaj milost si našla pri Bogu.« Šele ko jo zagotovi, da bo

J. van Eyck

Berlin

V hiši božji...

spočela božjega Sina v moči Svetega Duha, šele tedaj spregovori Marija v čudovito spoštljivi vdanosti: »Glej, dekla sem Gospodovala! Zgódi se mi po tvoji besedi!«

Ko nosi v svojem deviškem telesu Zveličarja sveta, je polna svetega spoštovanja do sebe. V svoji veliki sreči hiti k teti Elizabeti in poje prelepi magnificat, ki je najlepši izliv njene hvaležne, čiste, ponižne, spoštljivo vdane duše.

Naj se tudi v našem srcu s čistostjo in hrepenjem druží sveto spoštovanje pred evharističnim Kra-

ljem, ki prihaja k nam in v nas. On je Kralj kraljev in Gospod gospodov. Njega pozdravljajo zvezde neba, solnce in luna ga občudujeta, vse stvari mu služijo. On ukaže z besedo in svetovi nastajajo, On reče, in zopet izginjajo. Kakor kapljica na veji, kakor peščeno zrno je zemlja pred njegovim obličjem. Veliki, sveti, nesmrtni Bog prihaja v našo dušo, — koga bi ne napolnilo ob tej misli sveto strmenje in spoštovanje. Marija je zrla na veliko skrivnost s strahom v duši, pa je bila vsa čista in lepa. Kakšno naj bo šele razpoloženje našega srca, ki smo polni slabosti in grešnosti! Kolikrat so bile že oskrunjene naše roke in oči, kolikrat omadeževana naša usta, kako je hudobija često izpačila naše čute in misli! Upravičeno nas opominja sv. Cerkve, naj kličemo pred sv. obhajilom z evangeljskim stotnikom: »Gospod, nisem vreden...«

Naše globoko spoštovanje pred božjim Zveličarjem naj se izkaže osobito v tem, da po zgledu Device Marije nikoli več ne pozabimo, kaj nam je dobrotni Bog v sv. obhajilu naklonil. Z učlovečenjem božjega Sina se je začelo za Marijo novo življenje. Zdaj ni bila več samo devica, postala je tudi Mati božja; materinska čast pa ji je naložila nove, velike dolžnosti. Kdor vredno prejme Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, tudi stopi v višji krog duhovnega življenja; vsako novo sv. obhajilo nalaga nove dolžnosti. Spolnujmo jih zvesto in vztrajno, kot jih je spolnjevala Marija, spolnujmo jih v svetem, pravičnem, bogovdanem življenju.

*

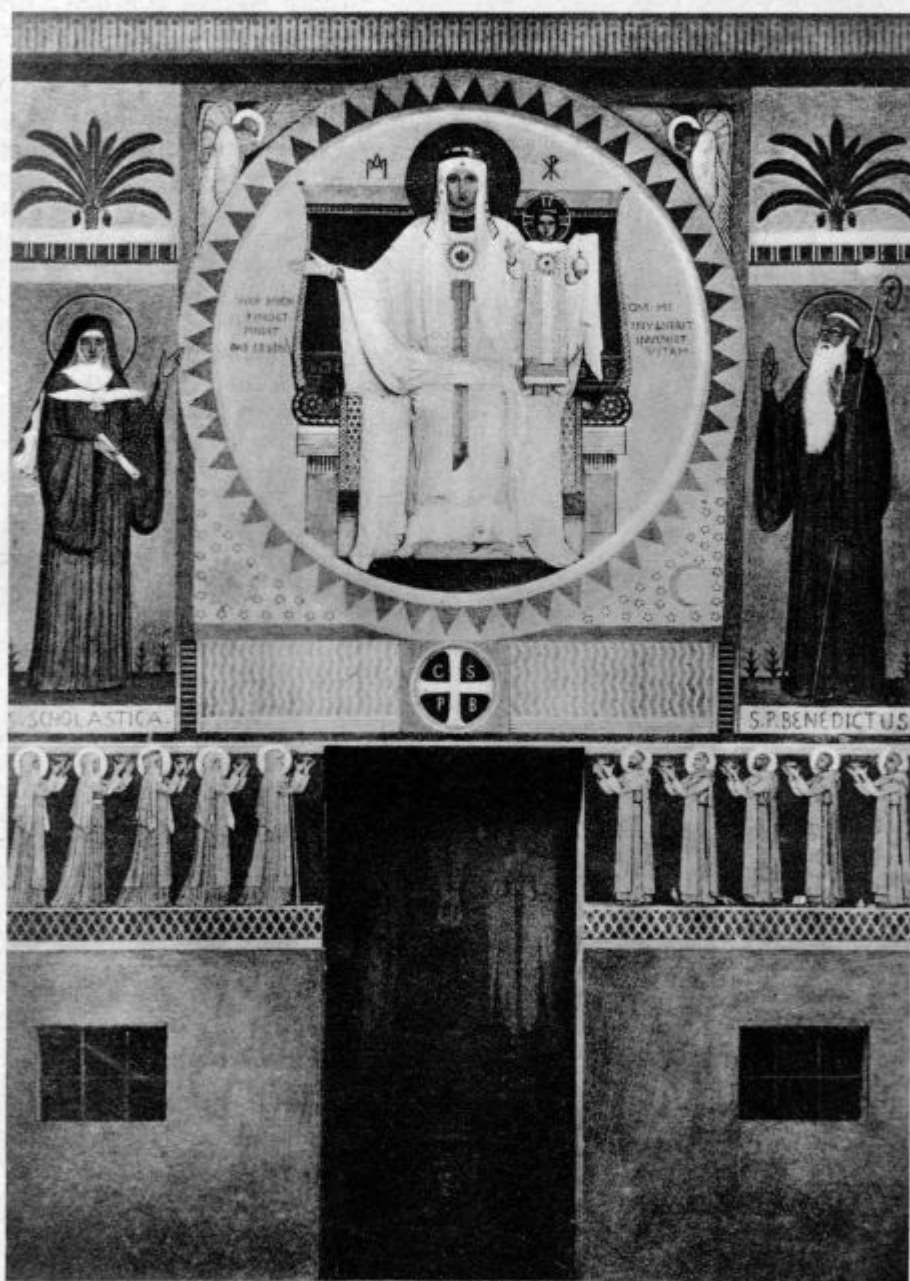
Zaradi združenja z Jezusom je Marija polna vseh milosti. Zato je Gospod z njo, zato je blagoslovljena med ženami. Sveto obhajilo, v katerem se združimo s Kristusom, je tudi za nas višek in krona vsega krščanskega življenja, naša najvišja čast in odlika v nebesih in na zemlji. Po Evharističnem kruhu smo tudi mi polni milosti, Gospod je z nami, blagoslovljeni smo med narodi zemlje. Zato ljubimo sv. obhajilo! S čistim srcem, s svetim hrepenenjem, z globokim spoštovanjem hodimo pogosto k Gospodovi mizi, zlasti pogosto v zlatih majniških dneh. Kdor hoče Marijo častiti, mora njenega Sina ljubiti! Po Mariji k Jezusu!

Alojzij Košmerlj.

Dolenjske Brezje

Marsikateri Marijin častilec še ne ve, da ima tudi Dolenjska svoje Brezje in sicer že celih tristo let. Te Brezje so prijazna Gorica v župniji Poljane pri Toplicah. Kočevarji jo nazivajo Büchel. Gorica namreč leži prav na meji med Slovenci in Kočevarji in je obojim enako draga. Oddaljena je slabo uro od Toplic in četrť ure od poljanske župnijske cerkve. Na vinorodni, 250 m visoki Gorici, se dviga

veličastna cerkev Marije Pomočnice. Daleč na okoli je vidna, po celi poljanski dolini in tja prav do Soteske. Ni torej čuda, da ljubezniva bela Gorica že stoletja vabi k sebi Marijine častilce. V prejšnjih časih so romali tja gori v celih procesijah, kot pripoveduje Marijanski pisatelj Volčič. Pa tudi danes še ljudstvo ni pozabilo, da ima v svoji sredi svetišče, kraj, kjer se z vsem zaupanjem in vidnim

Beuronska umetnost

Kapela sv. Maura

Z ljubim Sinom nas blagoslovi ...

Fabiano

V nebesih kraljuješ...

London

uspehom obrača do Marije Pomočnice. Posebno mnogo romarjev obišče Gorico vsako leto ob štirih glavnih shodih: velikonočni in binkoštni ponedeljek, nedeljo po Velikem Šmarijinu in na Mali Šmarijin. Ob vseh teh dneh je na Gorici ob 10 slovesno duhovno opravilo z dvema pridigama hkrati, s slovensko in nemško. Največji shod je na »goriško nedeljo« t. j. nedelja po Velikem Šmarijinu. Ta dan je na Gorici tudi jutranje opravilo ob 7 in prilika za spoved in sv. obhajilo.

Oglejmo si nekoliko goriško Marijino svestišče. Cerkev je velika, okrogla stavba (rotunda) iz srede 17. stoletja. Krita je še na starinski način s škodljami. Ob prezbiteriju se dviga mogočen, daleč viđen zvonik, ki se

končuje s piramidasto streho. V zvoniku visi zanimiv, star zvon z zgodovinskim napisom: Me fecit Ferdinandus Eisenberger anno 1689. Izredno prikupna in umetniška je cerkvena notranjščina. Vso cerkev obvlada veliki oltar, ki je bogato pozlačen. Dragoceno baročno rezbarsko delo je to. Napravljen je bil ob postanku cerkve v sredi 17. stol. Brez dvoma spada med najlepše umetnine v naši domovini. Le škoda, da ni možno dohnati umetnikovega imena, čeprav zasledimo njegova dela tudi v drugih okoliških cerkvah. Isteja mojstra delo je n. pr. sijajni veliki oltar na Toplem vrhu v črmojniški fari. Morda je njegov tudi znani oltar na Muljavi. — V srednji niši goriškega oltarja stoji kip Marije Pomočnice. Že prvi pogled razodeva podobnost goriške Marije z brezjansko, le da je tu lesen kip, na Brezjah pa slika na platno. Lahko rečemo, da je goriška Marija sploh najlepši, če ne, pa vsaj eden najlepših starih Marijinih kipov v Sloveniji. V naravni velikosti sedi Mati božja na prestolu. V naročju drži božje Dete, ki z eno rokico nadvse ljubeznivo boža Marijo, z drugo pa blagoslavlja. Mil in resnoben je prekrasni Marijin obraz. Ni se čuditi, da ima prav ta obraz tako privlačno moč. Kako radi molijo romarji ob tem kipu, s kakšnim zaupanjem se obračajo do božje Matere, ki nje milino in dobrotljivost kip predočuje. Ob shodih klečijo množice pred Marijo od ranega jutra do poznega večera: predvsem bolniki, potrti in žalostni iščejo in dobijo tolažbe in pomoči. Tlak v presbiteriju tvorijo kamenite plošče, ki so okrog velikega oltarja že docela zglajene. Romarji so jih zgladili, ki že stoletja hodijo po kolenih okoli oltarja. Ganljivo je bilo gledati ob zadnjem jesen. shodu malo, 5

do 6 letno deklico. Čisto sama je prišla na Gorico in šla gotovo do 10 krat nepretrgano okoli milostnega oltarja po kolenih. Le kadar je prišla spet v sredo oltarja pred Marijo, je obstala. Dvignila je rokice, gledala v Marijo in molila ter začela iznova drsati po kolenih.

Marijo obdaja dvanajstero ljubeznivih angelcev, ki igrajo na različna godala. Vseh angelčkov je na oltarju 35. Njihove lepote se zaveda tudi preprosto ljudstvo. Znano je reklo: lep je, kakor goriški angelček. S tem hočejo poudariti ljubkost kakega otročiča. — Veličastni so obstranski kipi: sv. Mihael in angel varuh, sv. Jožef in sv. Zaharija. V zgornji dolbini stoji sv. Ana.

Stranski oltar sv. Trojice je delo istega mojstra kot veliki oltar. Zal, da močno razpada, ker ni sredstev, da bi ga iznova pozlatili. Njemu nasproti stoji lep oltarček Srca Jezusovega. Na steni visi še zanimiva velika slika sv. Barbare z dragocenim izrezljanim in pozlačenim okvirom iz l. 1723.

S tem opisom smo hoteli opozoriti širšo Slovenijo na to lepo božjepotno Marijino sveetišče, kjer prejemajo verniki tolažbo in pomoč nebeške Matere v raznih dušnih in telesnih bridkosti. Pridite in se prepričajte!

Iv. Veider.

Materam prvoobhajancev

Lepi, za matere in otroke pomenljivi dnevi prvega svetega obhajila se bližajo. Ko bi le vse matere doumele, kako važen je ta čas in kako potrebno je, da tudi domača hiša to uvažuje. Pouk za prvo sveto obhajilo naj se ne omeji samo na šolo in na to, kar otrok pri katehetovi uri sliši; modra in skrbna mati se bo doma z otrokom o vsem tem prijateljsko porazgovorila. Molitvena mati bo s svojim prvoobhajancem po družinski molitvi še sama kaj molila, ne veliko, a to presrčno. Če drugega ne bi znala, naj vzame v roke otrokov »Krščanski nauk za prvence«. Na str. 100 je lepa pesmica »Hrepenenje po Jezusu«.

Tebe ljubi moja duša
o Zveličar moj,
tvojo naj sladkost okuša
daj ji pokoj svoj.

Pridi, pridi — — —
skleni se z menoj,
naj bo skoraj srce moje
dom prijeten tvoj!

Molitev z otrokom pa matere še ne oprostí dolžnosti, da zanj tudi posebej moli, predvsem še za njegovo čistost. Ali ne bo blagodejno in vzgojno vplivalo tudi na družinske člane, če se pri skupni molitvi zjutraj in zvečer dostavi še en očenaš za prvoobhajanca! Potrudili se bodo, da ga bodo z lepim zgledom utrjevali v dobrem.

Starši naj v dneh pred I. sv. obhajilom otrok skušajo kazati veselo lice, četudi jih tarejo skrbi ali vznemirjajo vsakovrstne neprilike. Zaupajte, da otrokova molitev na dan prvega svetega obhajila ne bo brez uspeha. Otrokova molitev prodira oblake, še bolj pa nedolžnega prvoobhajanca molitev, ki jo daruje za ljube starše.

Kaj pa obleka za otročiča? Gotovo je prav in primerno, če je otrok ta sveti dan čedno, dostojno in snažno napravljen. Čista in snažna obleka je znak notranje dušne lepote. To bo skrb staršev, otrok naj se za take zunanosti ne briga. Ni pa treba pretiravati že zaradi tega ne, da se raz-

lika med premožnejšimi in revnimi preveč ne poudari. Pravilo naj bo: čedno in preprosto! Saj to je tudi vzgojno.

Kako vzpodbudno bi bilo, če bi starši prvoobhajanca, ki so premožni, oblekli ob tej priliki enega izmed revnih in siromašnih otrok, ki je v družbi prvoobhajancev. Božji blagoslov za tako dobrodelnost bo gotovo najboljše plačilo.

Ko pride presrečni dan I. sv. obhajila, naj bodo tudi starši in družinski člani kolikortoliko deležni izredne slovesnosti. Naj-

Crivelli

London

Prosi za nas, sveta Bogorodica

Gorica na Dolenjskem

Milostni kip Marije Pomočnice

lepše in najbolj vzgojno je, če se ta dan tudi oče in mati, bratje in sestre pridružijo prvoobhajancem in pristopijo k mizi Gospodovi. Pred odhodom v cerkev naj mati ne pozabi prekrižati otroka z blagoslovljeno vodo.

Dan I. sv. obhajila bodi družinski praznik, poln iskrenega, nedolžnega veselja. Kako žalostno bi bilo, če bi prišel prvoobhajanec od obhajilne svečanosti, pa bi se nihče zanj ne zmenil, ali pa bi domači vse to prezirali, kakor da se ni nič posebnega zgodilo. Na mizo naj pride opoldne kaj boljšega; prvoobhajanec naj ima ta dan častno mesto s šopkom na mizi. Mati naj pospremi otroke tudi k popoldanski pobožnosti v cerkev.

Na večer bo prvoobhajanec opravil pobožno zahvalno in večerno molitev ter priporočil Bogu svojo bodočnost in stanoovitnost v dobrem. Drugo jutro bo šel zopet k svetemu obhajilu ter daroval to drugo pobožnost za vse rajne v družini. Če le možno, vsaj vse nastopne nedelje naj bodo posvečene tudi s svetim obhajilom. Na ta način se bo otrok pravočasno in zgodaj privadil na pogostno prejemanje sv. obhajila, ki mu bo bramba mladostne nedolžnosti in zagotovilo srečne starosti!

Delavec Matej Talbot

V.

Dve ženski.

Stara šega in navada, ki se najbrž ne bo opustila, je, da je ženski svet zgovoren. Tako je imel tudi Matej Talbot zgovorne sestre, ki med njimi Suzana ni bila zadnja. Ondotnega protestantskega pastora kuharica je prav tako spadala med kolikortoliko zgovorne zastopnice ženskega spola.

Zgodilo pa se je tiste dni, da je bilo treba v pastarjevem stanovanju nekaj prezidati in preurediti. Tako je prišel v hišo na delo tudi Matej, in oči kuharice so padle nanj. Všeč ji je bil mali mož s svojim podolgastim in nekoliko rdečim obrazom, ki so iz njega zrle velike, svetle oči, malce zastrte od vek. Prijazen, prikupljiv smehljaj se je družil s sicer resnim in premišljenim izrazom na obrazu. Zanimala se je torej zanj in si zaželela, da bi z njim delila žalost in veselje, kar ji bo že naklonila Previdnost

božja v življenju. — In ko je prišla nekoč spet Suzana po opravi k bratu, jo je poklicala kuharica v kuhinjo ter ji primeknila čašico kave z maslenim kruhkom. Po običajnih razgovorih o vremenu in o sitnostih s tujimi

Marijin vrtec v Križankah v Ljubljani

ljudmi ob prezidavanju je zaobrnila besedo na svoje težnje in cilje:

»— Ampak vaš brat, to je vse kaj drugega kot drugi. Tako moder se mi zdi.«

Nalahno je zardela in si popravila lase brez potrebe.

»Iii,« je rekla Suzana malo v zadregi in srknila iz čašice.

»In pa to! Oh, saj veste, kako so nekateri dedci sitni! Vaš brat se pa tako lepo, dostojno, čeprav prijazno vede. — Drugih bi se človek kar bal, če je sam z njimi.«

»Ee, dal Matej je čist.«

»Srečni ste, da imate takega brata!«

»Veste, pa niso vsi moji bratje taki kot Matej. In tudi Matej ni bil zmeraj tak. Svoj čas je bil vdan pijači, kakor so še tudi drugi bratje. Zdaj pa že štiri leta ni pokusil alkoholne pijače. Da, kar skoraj čudež je, kako se je spreobrnil. Bratje ga pa še zmeraj radi cukajo. O koliko si je že prizadejal, da bi jih odvrnil od tega grdega žganja, pa mislite, da kaj pomaga! Koliko trpijo starši, koliko trpi mati! Ko ni več mogel gledati bratov-alkoholikov in žalostnih staršev, je šel proč od doma in si najel majhno stanovanje sam zase. Jaz mu pa kuham in perem in pospravljam. Prej je dajal vsako soboto zaslužek materi, no zdaj seveda daje meni, kar potrebujem za gospodinjstvo. — Pa kaj vam vse to pripovedujem?«

»O le pripovedujte,« je segla kuharica vneto v besedo.

»Veste, moram iti, — opravek kliče.«

»E no, saj se vam ne mudi tako. — Pa še drugič, kaj? Kadar utegnete, pa se še kaj oglasite, da bova malo pokramljali!«

Drugi obisk.

»Ne morete si misliti, kako sem jezna! Ti dedci, kako grdo kolnejo! Kar okregala sem jih, pa mislite, da kaj hasne! Zakaj pa vaš brat ne kolne? Če on ne, tudi ni treba, da bi drugi!«

»Ne kolne, od kar se je odpovedal pijači. O, prej pa je tudi on znal čvrsto kresati. Pa kaj naredi, da bi se kletvine odvadil? Dve igli si zatakne na rokav pri suknjiču v podobi križa drugo čez drugo. Kadar se je ozrl na rokav, je zagledal ta križ. Tako je imel vedno v mislih Kristusa križanega, pa se je lepo odvadil. Nihče se ni brigal za tisti dve igli in če jih je kdo videl, si je pač mislil: jih že kaj rabi. Tudi meni je povedal šele potem, ko sem se čudila, da več ne kolne.«

»To je pa res moška volja!«

»O, zdaj je tako dober. Koliko moli! Vsak dan gre k sv. maši in svetemu obhajilu. Pa kako se posti! Ne naje se nikdar na dan res do sitega. No, pa vi ne boste tega razumeli —«

»Kako, da ne,« se kar malo poredno nasmehee kuharica, vedoč, kam meri Suzana.

Suzana je kar malo v zadregi: »Veste mi katoličani —«

»Saj, saj! Mi katoličani — saj sem tudi jaz katoličanka! O, sem si izgovorila, da lahko opravljam vse katoliške dolžnosti, da smem celo vsak dan k sv. maši; o, drugače bi ne bila sprejela službe! Tudi mi gospod nič ne brani. Naj bi mu Bog to v dobro štel, da bi spoznal svojo krivo vero in se povrnil v pravo!«

»No, če ste katoličanka, potem boste vse to že boljše razumeli. Naj vam povem še, kakšno posteljo ima Matej. Velik res ni, — pa je tudi postelja majhna. Ne vem, če se more stegniti v njej. Nekega večera zagledam dve deski. »Kaj pa ti deski, Matej?« »E, bosta že kaj prav prišli!« Deski sta bili iz grobega, neobdelanega lesa in skupaj zbiti. Ko ga pa nekega večera ni bilo dlje časa domov — imeli so shod Marijine družbe — grem k postelji in odgrnem odejo. Kaj? Pod odejo ležita tisti dve deski. Aha, na golih žaganicah leži — in sem nazaj zažrnila odejo.« — —

Tretji obisk.

»Premislite no! Ti dedci so vse nasmetili in popljuvali, pa še v gospodovi sobi! Če se vaš brat lahko zadrži, da ne kadi v sobi med delom, kakò da se drugi ne bi mogli? Ni res tako?«

»Moj brat sploh ni tobakar.«

»Sploh ne?«

»Ne! Odvadil se je popolnoma. To je bilo pa tako. Ko je nehal piti, se tobaku še ni bil odpovedal. Nekoč si je bil pravkar kupil novo pipico in zavojček tobaka, in lepo lagodno pohajkoval s svojim zakladom v žepu po cestah. Pa ga sreča tovariš in ga lepo poprosi: »Samo za en dim prijatelj!« Kaj naredi Matej? Seže po novi pipi, pa mu jo da s tobakom vred, nato pa gre mirno svoj pot naprej. Od onega časa nikdar več ni okusil tobakovega dima.

»Čudovit človek!«

Še en obisk, preden je bilo delo v pastorejvem stanovanju končano.

Kuharica je zrla skozi okno, kakor v neki zadregi in govorila sunkoma in hitro, kot bi se bila naučila naizust; v grlu pa jo je nekaj grabilo:

»Saj ste že gotovo ugenili, Suzana. Rada ga imam! Rada bi bila njegova žena! Povejte mu, če more, če hoče! Imam, hvala Bogu, toliko, da bi bilo za oba dovolj, da bi si postavila domek. Sem dobila po starših in sama

sem si prihranila. Če more. Povejte mu! Če ne, pa naj ne bo hud!»

Ko je Suzana povedala bratu vso zadevo, se je nekam zamislil, potem pa rekel: »Bom opravil devetdnevno za razsvetljenje. Nič ne rečem! Bom videl, bom opravil devetdnevno.«

Čez devet dni je rekel sestri: »Preblažena

Devica Marija me je razsvetlila, naj ostanem samski.«

Tisti dan je stopil Matej pred dekleta in rekel: »Naj vam Bog plača vašo dobro misel! Pa v molitvi sem dobil razsvetljenje, naj ostanem samski. Nikdar se ne bom ženil. To bi se ne strinjalo z načinom življenja, ki sem se zani odločil. Bodite srečni!« Iv. Pucelj.

Naše delo

V.

V najlepših dnevih smo. Zemlja je res kakor božji vrt. Kamor pogledam skozi okno, vsepovsod samo cvetje, pestrobujno zelenje, samo petje in veselje. Vmes med petje in kipenje Stvarnikove narave pa se oglašajo majniški zvon in srebrni glasovi orgel se tope z glasovi človeških grl v mogočno ubran slavospev majniški Kraljici.

Kaj hočem drugega jaz, uboga človeška stvar, kakor da v teh dneh izročim moji kroniki nekaj spominov, kako sem v naših ljudeh vzbujal, dvigal in poživil čut do lepote in dobrote.

Precej v začetku moram povedati, da sem najmanj dosegel tam, kjer narekuje lepoto Pariz, moderni Babilon. Tam vlada kraljica »Moda« in narekuje celemu svetu, kaj je danes lepo, kaj pa jutri. Skoraj ves svet drvi za njo, ves svet ji je zaslužjen, in gorje tistemu, ki si drzne zoper njo nastopiti. Mračnjak je in prenapetež je. Ne razume toka časa in najmanj za sto let caplja zadaj za ostalim svetom... Čudno! In če bi Pariz ukazal, da morajo ljudje krasiti svojo obleko s pajčevino in nositi v laseh slamo in smeti za lepote, svet bi ga ubogal. Pariz je govoril in zadeva je urejena...

Posegel sem nekaterikrat na polje dostojnega govorjenja. Ne bom trdil, da je bilo med mojimi ljudmi doma umazano, nedostojno govorjenje, kakršno naj se med kristjani, kakor med svetimi, niti ne imenuje ne, a vendar... Tudi ne

bom vsega izročil temule papirju, kar sem videl in slišal neprimerne, samo eno naj omenim. Marijino družbo za žene in za matere so mi dosledno nazivali M. D. za b... To me je pa res pogrelo. Zagrmel sem, da se je dvorana potresla in gledal sem kakor Mozes, ko je prišel z gore in vršel v svetem srdu kameniti plošči na tla. Ali je to kakšno spoštovanje do naših mater, ali je to povzdigovanje ženske časti?

Še to in ono stvar sem jim ovrigel. Nekateri so sicer godrnjali, češ, kaj mu je mari za to, kako mi govorimo in kako da se izražamo. Samo, da smo pošteni, pa je prav.

Jaz pa »poštenost« umevam drugače: ali je popolna in vseobsežna, ali je pa ni. Jaz sem vedno želel in trdil, da naj bo naša zunanost le primeren in jasen odsev naše notranjosti. Saj vem, da pravi sv. pisec: »Vsa lepota sijonske hčere je od znotraj.« Vendar je pa tako: če zunanost ni čedna, navadno tudi znotraj ni kaj prida pričakovati.

Nekam neprijetno mi je bilo vselej, če sem se pogovarjal s svojimi ljudmi. Govorili so z menoj, gledali so pa po sobi, kdo ve kam; če smo bili pa zunaj, so pa imeli oči povsod, na vrtu, na travniku, po hribih in po dolinah, samo v obraz mi ni nobeden jasno pogledal. Poudarjali so tako radi in s tako vnemo, da so pošteni, gledali so pa, kakor bi si bili svesti očitne krivde, kakor bi bili pred sodnikom. Tudi na to

stran sem zastavil svojo besedo in ne zastoj. Precej sem dosegel pri pametnih ljudeh; s trmo se pa ni mogoče bosti. Preje se bo premaknila gora, kakor bo trma priznala, da ne ravna ne prav, ne lepo in ne dobro.

Ne mislim na dolgo in na široko pri-povedovati, koliko truda me je stalo, da sem vpeljal v cerkev dostojno molitev. Pri shodih smo poskušali moliti. Tam je šlo. V cerkvi pa — po starem: mrmrajoči, brenčeči, zategujoči in prekipevajoči so se poskušali, kdo bo bolje — v resnici, kdo bo grje igral svojo vlogo. Pa je kipela v nebo naša molitev bolj zmedeno, kot je moralo biti svoje dni tam v Babilonu, ko je Bog ljudem govorico zmešal. Na zemlji živ krst ni razumel naše zmede, le vsemogočnosti in neskončni potrpežljivosti božji moram pripisovati, če niso romale vse naše molitve v nebeški koš.

Danes sem z molitvijo že precej zadovoljen. Upam, da tudi Bog. Če včasih spet zdrknemo v stari tir, je to umevno. Stara navada... Vendar se pa navadno hitro najdemo tam, kjer bi morali biti.

Šli smo tudi na tisti kraj, »kjer grob se za grobom vrsti, s travo visoko zaraščen«, da govorim s pesnikom. Jasno sem dokazoval na tem kraju, kako malo spoštovanja kažejo ljudje do pokojnih. »Izpred oči, iz spomina.« Silno jih je zbudlo, ko sem povedal, da moj prijatelj vselej, kadar pride v tuje kraje, najprej obišče pokopališče, in da po pokopališču presodi, kakšni so ljudje v dotičnem kraju.

Seveda brez zabavljanja ni minila ta stvar. »Še mrtvim ne da miru!« so se kregali. — »Strašit naj ga pridejo!« so mi želeli. »Če bi mrtvi imeli kaj dobička od tega, naj bi že bilo,« so modrovali bolj gospodarski.

Mi pa smo šli in delali po načrtu. Uravnali smo grobove, posadili smo cvetja nanje; pokopališče je postajalo kakor vrt življenja, upanja in veselja. Nič več nisi srečaval na njem gnusobe razdejanja, puščobe in obupavajoče žalosti. Tudi najbolj trdi so se toliko omeščali, da so vsaj v skromnih besedah priznali: »Lepo pa je.«

Seveda so prišle tudi cerkve na vrsto. Ali naj bo olepševalni odsek samo na papirju! Množino starih suhih rož v vseh mogočih živih barvah in zaprašениh z nekaj let starim prahom smo slovesno požgali. Samo za zimo jim včasih še dovolimo pristop na oltar. Le barve ne smejo imeti prekričeče. Čez leto pa velja samo eno pravilo: »Živemu Bogu živega cvetja!«

Tudi pri podružnih cerkvah sem skušal nekaj doseči. Vsaj takrat, kadar se bere sv. maša v njih, naj bo na oltarju nekaj cvetja. Ni šlo tako gladko. Cerkovniki so zatrepotali, kaj bo z bero, če ne bodo samo oni neomejeni gospodarji pri svojih cerkvicah. Nekaj bolj pomasnih gospodarjev je pa tudi poseglo vmes: »Čemu imamo pa cerkovnike!« V strahu so bili, kakšno škodo bodo imeli pri delu, če se bo ena domačih deklet toliko odtrgala, da bo nesla par posod cvetja v cerkev. Treba je bilo gladiti, božati in pogovarjati na vse strani, dokler nismo dosegli vsestranske sprave in poravnave.

Posegli smo tudi v domačo hišo.

Nekaterega očeta sem pregovoril, da je prepustil domačemu odraslemu fantu kos njive, tri do štiri kraje. Sam naj jih obdela, sam naj svobodno gospodari s pridelkom.

Nekateri so bili pa v strahu, da bo hiša radi tega prehudo škodo trpela.

Fantje so šli in so bili veseli teh dobrot iz očetove roke. Gospodarili so po svoje, prodajali in denar tudi po svoje obračali. »Petrovčev je vse zapil — za-pravljivec bo; — Vrhovčev si je napravil novo obleko — lep bo rad; — Mihovčev je del svojega denarja odstopil očetu za gnoj in za svet — hvaležen fant; — Matijev je nesel denar v hranilnico — pokazal se je varčnega človeka; — Mohorjev si je kupil nekaj knjig — za lenuha so ga obsodili.« Pa ni bil; za napredek v gospodarstvu se je brigal mladi mož. In tako po vrsti...

Očetje so tako spoznali marsikatero dobro in slabo lastnost svojih sinov, bodočih gospodarjev. Marsikaj slabega so lahko še o pravem času zatrli; kar so pa videli dobrega, so pa še bolje podprli...

Pa sem tudi dekletom svetoval, naj se poskušajo udeleževati na gospodinjskem vrtu, kjer naj ne pozabijo na cvetno gredico in naj na vso moč skrbe za snago pri hiši. Metli in vodi naj ne prizanašajo. In seveda, na cvetlice na oknih naj nikar ne pozabijo. Snažen dom, pol zdravja; prijazen dom, dom sreče in veselja.

Par mamic mi je seveda potožilo, da jih hčere hočejo izpodrinuti in da preveč segajo v njihovo področje, pa da hočejo imeti v hiši vse »po novem«, pa da se bodo dekleta še lahko učila gospodinjiti, ko bodo same gospodinje. Lepo sem jih potolažil, da je bolje, če dekleta že zna gospodinjiti, ko pride čas njenega gospodinjstva na vrsto, kakor pa da bi se takrat pričela šele učiti, in pa da naj pametnemu

napredku nikar ne zapirajo vrat. Samo greh naj ima vrata v hišo zaprta in zaklenjena.

Na vse stežaje smo odpirali vrata lepoti in dobroti. Naj še to pripišem, da je Kraljica maja,

Mati večne Dobrote in večne Lepote, bogato blagoslavljala vsa naša dobra dela in ves naš trud.

Naj bi nam bila tudi za prihodnje čase enako naklonjena! Janez Langerholz.

Zgodbe krščanske matere

(Dalje.)

XXV.

Elizabeta je zbolela. Sorodniki so se zavzeli, kako to, da je kar naenkrat vsa zatekla, da se le s težavo premika.

O. Ferdinand je vedel, da je ta bolezen posledica njenih muk in zatajevanj.

Zdravnik je bil mnenja, da je vodenica, ki pa ni nevarna.

Elizabeta je trdila: »To je moja zadnja bolezen.«

Krištof in hčeri pa o tem, da bi bila to njena zadnja bolezen, niso hoteli ničesar slišati: »Saj ni nobenih nevarnih znakov; še sumljivih ne!« Elizabeta je ugovarjala: »Bodite prepričani, ko bom boljša videti, bom odšla v drugo življenje, ki po njem tako hrepenim. Verjemite mi, da me to nič ne vznemirja; moram pa še marsikaj urediti, da ne bi bilo potem skrbi in zoprnosti.«

Pač so jo mnogi obiski v tej boleznini motili, vendar je vse sprejela z veliko prijaznostjo in hvaležnostjo. O svojih bolečinah ni govorila, razen če so jo vprašali, in še tedaj nakratko; pač pa je govorila o nebesih, svojem novem domu, in se je poslavljalna od ljudi, ki so jo obiskali. Od daljnih znancev se je pisмено poslovila. Njeno slovo je bilo veselo in šaljivo, kakor človeka, ki se odpravlja na svatbo.

Obiskovalci so strmeli v njen veseli, jasni obraz in so si šepetali: »Kakor angel je.« Sama pa je najraje zdihovala: »Želim biti razvezana in biti s Kristusom. Zakaj Kristus je meni življenje in smrt dobiček.«

Če sta ji hčeri ponudili zdravila, se je nasmejnila, češ, nič mi ne bodo koristila, pa pokorna kot dete jih je vseeno zaužila.

Krištof, njen mož, je bil potr. Stal je ob njeni postelji, pa si ni upal upreti vanjo svojega pogleda: sram ga je bilo.

Advokat Krištof Mora je bil tedaj dopolnil 53 let. V tistih letih po petdesetem se je bil nekoliko spremenil. Več resnobe je prišlo v njegovo zunanje obnašanje. Do svoje žene je tudi na zunaj začel kazati to, kar je bilo že dalj časa skrito v njegovem notranjem: spoštovanje, da, spoštovanje, združeno z nesakim strahom. Videl je v svoji ženi — svetnico in sram ga je bilo in zastudilo se mu je njegovo prejšnje življenje; ni si upal upreti vanjo svojega pogleda. Skrivaj pa je večkrat pogledal v njen obraz, in sicer s spoštovanjem, kakor pogledamo sveto podobo. Odkar je zbolela Elizabeta, je hodil domov jest in spat; — prej je bil na hrani in stanovanju pri svojih sestrah. Elizabeta ga je prosila in rotila, naj vsaj zanaprej več ne žali Boga in naj se vsaj po njeni smrti popolnoma povrne k Bogu.

»Jaz ne bom jenjala moliti zate, pa se te bom tudi v nebesih spominjala in mislila nate. Bog mi je obljubil, da se boš spreobrnil. Prišla bo tudi zate sveta noč. Vidiš, Krištof, to je bilo največje moje hrepenenje, pa sem vse življenje molila in jokala, da bi mi Bog to hrepenenje spolnil. In dal mi je besedo. Ne veš, v kako tolažbo mi je to. Marija ti je to izprosila, zato ker si imel spoštovanje pred mojo sramežljivostjo in me nisi motil pri mojih pobožnostih.«

Tako in enako mu je govorila in ni bilo ne žal besede v njenem govoru, ne žal misli v njenem srcu.

Krištof je bil ganjen. Poslušal je, kakor vsega ne bi prav razumel. Nato je rekel: »Ne boš umrla, Elizabeta, ne smeš! Bog je dober! Vem, da te nisem bil nikdar vreden, pa prav zato te mi ne bo vzela, da vsaj malo — —

Ni mogel končati in ni se upal ozreti v svojo ženo.

Tisti čas je Elizabeta poklicala svoji hčeri in jima je govorila zadnje opomine: »Otroka moja, moj odhod iz te solzne doline se bliža. Služita Bogu in držita se njegovih zapovedi! Spominjajta se vedno milosti in dobrot, ki smo jih prejeli od Boga. Polagam vama na srce, da spoštujeta in poslušata svojega očeta! Prizadevajta si, da mu bosta pomagli, kolikor moreta, v dušnem in telesnem oziru! Bodita potrpežljivi in prizanesljivi z njim, delajta mu veselje in vedno se spominjajta, da je vajin oče! — Ne bom vaju pustila siroti. Za vse sem poskrbela.«

In povedala je, kako jima bo gospod Cherubini na uslugo pri pogrebu in kako bo njeno poslednjo voljo izvršil; kako jima bo njun varuh gospod Sala v vseh stiskah pomagal.

»Za očeta vama zapustim Jezusa Naza-reškega; izročim vaju v varstvo Materi božji in priporočam vaju priprošnji sv. Jožefa. Ne pozabita, kar sta mi obljubili: da me bosta samo vidve po moji smrti preoblekli.«

Se bi bila nemara govorila. Pa ko je videla, kako sta hčeri krčevito jokali in nista mogli ničesar odgovoriti, je umolknila. —

Bolečina je popuščala in na svečnico so vsi mislili, da je bolezen popolnoma izginila. Elizabeta sama se je pošalila pred hčerama: »Poglejta, ali nisem videti mlajša kot vidve?« Pristavila je pa koj: »Nikarta, da bi vaju ta videz varal! Jaz imam samo še malo dni pred seboj. Bosta videli, moja smrt bo prišla, ko jo bosta najmanj pričakovali.«

(Konec prihodnjič.)

Rimska kronika. Sveti oče Pij XI. je poslal goriškemu nadškofu dr. Fr. Sedeju, ko je slavil 25 letnico škofovanja, iskreno častitko. V širšem pismu omenja sveti oče, da mu je dobro znano vzorno življenje in modro vladanje slavljencevo ter mu želi božjega blagoslova še za bodoče. — Načrt za slavnostni 1500 letni spomin vesoljnega cerkvenega zbora v Efezu, je izdelan. Svečanosti se bodo vršile povečini v baziliki Marije Snežne (Sta Maria Maggiore), deloma pa tudi v lateranski cerkvi. Cerkev Marije Snežne ima namreč tudi krasno mozaiško podobo, ki predočuje poveličanje božje Porodnice. v tem svetišču bo imel svoj zaključek italijanski Marijanski kongres, ki je sklican v času od 3. do 10. maja. Ob sklepu bodo v procesiji ponesli omenjeno Marijino podobo v lateransko cerkev sv. Janeza. V nočnem sprevedu (14. maja) ob bajni razsvetljavi bodo podobo zopet vrnili Marijini cerkvi. — Teden nato je določen za mednarodno romanje ob 40 letnici znamenite okrožnice papeža Leona XIII., ki se začne z besedami: »Perum novarum«. Zastopniki delavstva iz vsega sveta bodo imeli 17. maja »Zahvalno pesem« v cerkvi Marije Snežne. Velika služba božja bo pa v tej cerkvi vprav na obletnico v. zbora, dne 22. junija. Pontifikalno mašo bo

imel kardinal Cerretti. — Umrli je kardinal Peter Maffi, star 73 let. Bil je v prijateljskih odnošajih z italijansko kraljevo družino, zato je umljivo, da je vprav on blagoslovil zakonsko zvezo italijanskega prestolonaslednika z belgijsko princeso. S smrtjo kardinala Maffija je 12 kardinalskih mest izpraznjenih.

Da ne pozabimo moliti za trpeče brate na Ruskem, bodi povedano, da se boj proti verstvu in cerkvi z nezmanjšano silo nadaljuje. Meseca decembra in januarja so sovjeti zopet zaprli 204 cerkve, 5 samostanov in 31 židovskih sinagog.

Lurška statistika. L. 1930. je obiskalo lurško božjo pot 664.000 romarjev. Največ jih je prišlo iz Belgije, veliko iz Španije, Italije, Anglije, Švice, Nemčije idr. Iz Amerike jih je bilo 406. Tudi število bolnikov, ki so jih pripeljali v Lurd, je bilo znatno: 8615 iz Francije, 5688 od drugod. Svetih obhajil je bilo 1.170.000, svetih maš 65.000.

Zvonovi pri cerkvi sv. Petra v Rimu so dobili električni pogon. Ker je vseh zvonov šest in sta dva zelo težka, je bilo treba zato, da se doseže možnost raznih zvez, dati vsakemu zvonu lastno tastaturo.

Cela vas. Jeruzalemski katoliški patriarh sporoča, da so v Transjordaniji vsi prebivalci

(500) vasi Fahis prestopili v katoliško Cerkev. Doslej so bili grško-pravoslavne vere.

Silna vnema. Angleška protestantska družba za izdajanje svetega pisma je čudovito delavna. Lani je razpečala 12 milijonov izvodov, med temi polšesti milijon samo na Kitajskem. To sv. pismo je protestantsko in ga družba tiska v 630 jezikih. To sporočamo radi tega, ker vidimo, kako malo vneme je med nami Slovenci za pravo sveto pismo nove zaveze, ki je pred par leti izšlo v tako lepi, vzorni izdaji. Vsaj novi zakon bi morali imeti v vsaki krščanski hiši. Opremljen je z razlago, zato ga sme vsakdo čitati.

Pozno spoznanje. Rajni francoski ministriški predsednik Clemenceau je veljal kot izrazit bogotajec in svobodomislec. List »Osservatore Romano« pa poroča, da je v smrtnem boju večkrat klical ime Jezusovo. Neki osebi je pa na vprašanje, kako bi se dal doseči prerod Francije, odgovoril takole: »Edina moč, ki more Francijo rešiti, je evangelij; in kdor hoče Franciji pomagati na nože, mora imeti v svojih žilah kapljo Frančiškove krvi, nobene kapljice pa ne ineščanske krvi. Verujem v vstajenje Francije po evangeliju.«

Pravo češčenje sv. Antona P. Sveti oče Pij XI. je poslal padovanskemu škofu povodom 700 letnice sv. Antona Pad. apostolsko pismo. V njem se dokaj ostro izraža o zgolj zunanjem češčenju sv. Antona in pravi: »Verniki naj ga časte ne samo zato, da bi od njega prejeli časne dobrine, ki so včasih čudovite; marveč naj se pouče tudi o življenju njegovem. Sv. Anton čudodelnik je posebno lep zgled mladini, ki naj posnema njegovo čistost; misijonarjem in pridigarjem, ki jim je vzor gorečnosti in apostolske vneme.«

Daleč že segajo ... V nemškem državnem zboru je komunistični poslanec Torgler predlagal, naj bi se razveljavil bavarski in pruski konkordat s sveto stolico, naj se ustavi in prepreči podpora za cerkve, naj se ukine varstvo verskih družb, naj se črtajo kazenske določbe zoper bogokletstvo, naj se odpravijo postave, ki prepovedujejo umazan in pohujšljiv tisk, naj se črta krščanski nauk v šolah. — Seveda s temi drznimi predlogi ni prodrli; značilno pa je, kaj smatrajo komunisti za cilj svoje poslanske izvolitve. — V Berlinu so priredili izložbo brezbožnih stvari, ki so jih dobili iz Rusije. Končno je bila ta drznost vendar tudi policijski oblasti odveč. Poslala je prepoved, zlasti ker se je pritožilo cerkveno zastopstvo.

1100 letnica. O priliki tisočstoletnega jubileja, odkar je bilo vpeljana krščanstvo med Slovaki (središče Nitra), so sestavili slovaški škofje skupno pastirsko pismo. V njem pozivajo

vernike, naj bi se povsod vršili ljudski misijoni in duhovne vaje, da bi se tako ob pomenljivem jubileju versko življenje prenovilo in utrdilo. Tudi poseben sklad so jeli nabirati. Ustanoviti nameravajo jubilejno katoliško gimnazijo in katoliško učiteljsko

Večje evharistične proslave so za leto napovedane v uniatski škofiji Križevci na Hrvaškem in v škofiji Lille na Francoskem, kjer bodo hkrati praznovali 50 letnico prvega velikega evharističnega kongresa. Od l. 1881. dalje je bilo 30 svetovnih proslav na čast sv. Reš. Telesu, nazadnje v Kartageni, v Sev. Afriki. — Za leto 1932. je določeno glavno mesto Zeleznega otoka (Irske) Dublin. Že danes so vse priprave v tiru, vabila razposlana. — Evharistično slavlje bo 15. in 16. avgusta t. l. tudi v Subotici.

200 novih misijonarjev. Lani so redovne hiše v Nemčiji in Avstriji poslale v razne misijonske kraje 108 duhovnikov in 89 bratov. Največ misijonarjev je vzgojila »Družba božje besede« (45 duhovnikov, 18 bratov); benediktinski red (St. Ottilien) — je dal 13 duhovnikov, 24 bratov; frančiškanski red 9 duhovnikov; »beli očetje« 5 duhovnikov in 8 bratov; palotinci 5 duhovnikov in 5 bratov.

Katoličani na Angleškem. One dni je prestopil v katoliško Cerkev protestantski pastor Ciril Wall-Henslow, imenovan kratkomalo pater Ciril. Sprejel ga je v katoliško Cerkev duhovnik Arendsen, ki je tudi konvertit. Skupno število vseh angleških konvertitov v l. 1920 do 1930 je 121.973.

7. mednarodni akad. misijonski kongres bo l. 1932 v Švici. Mesto še ni določeno. Izbira je prepuščena švickim katoliškim krogom.

Ogrski poslanci — so bili zopet na duhovnih vajah. V Budapesti imajo jezuiti »Dom duhovnih vaj«, kjer se shajajo zdaj dijaki, zdaj uradniki, rokodelci, profesorji, vojaki, delavci, trgovci na tridnevno tihoto. Nedavno je bila vrsta na poslancih. Že četrtič so imeli zastopniki naroda svoje duhovne vaje. Letos se jih je udeležilo 33 poslancev spodnje zbornice. Zgornja zbornica pride posebej na vrsto. Med temi 33 zastopniki naroda so bili posamezni poslanci iz vseh strank, razen social. demokratov. Navzoč je bil tudi justični minister Tibor Zsitvay. Sveto obhajilo jim je podelil kardinal Serédi.

Ljubljana, duhovno prenovljena. V šestih ljubljanskih župnijah je bil istočasno (od 14. do 25. marca) ljudski misijon. Gg. misijonarji (oo. lazaristi, frančiškani, jezuiti in kapucini) so se skupno z župnijsko duhovščino in drugimi spovedniki naravnost žrtvovali, da bi bilo mi-

losti svetega misijona deležnih čimveč ljubljanskih vernikov. Odzvali so se Ljubljančani v res častnem številu. Statističarji so seštevali in ugotovili, da je opravilo sv. spoved ob času sv. misijona v Ljubljani dobrih 35.000 oseb. (V teh tisočih ni všteta mladina ljubljanskih osnovnih, srednjih in meščanskih šol; kajti za vse učence in učenke so bile duhovne vaje v 14. dneh pred misijonom.) Res je, da so k misijonom pritisnili tudi okoličani, vendar pa moramo reči, da so Ljubljančani po večini storili svojo dolžnost.

Gotovo je, da je le preveč tudi takih, ki se iz svojih nižin niso izkopalili, in takih, ki jih grešna zastarelost in cerkvena odtujenost še vedno drži v oklepih, da se niso odzvali klicu božje dobrotljivosti. Toda lahko rečemo: Vest se jim je brez dvoma zbudila. V onih dneh in morda tudi pozneje so čutili v sebi nezadovoljnost, nemir, nesrečo. Tudi v tem je klic božje milosti. Nemara jih bo še ganilo, da se dvignejo iz notranje omotice. — Med onim časopisjem, ki se sicer za verske prireditve ne ogreva, ni bilo opaziti nasprotstva. Izjemo je naredil samo neki menda komunistični listič, ki je pa prav za prav samega sebe po čelu udaril.

To stoji: Zdravo jedro bele Ljubljanice se je v misijonskih dneh pridno zbiralo okrog božjega Dobrega Pastirja. Po skesani obtožbi se je tisoče vernikov utrdilo v ljubezni do svojega Boga. Naj bo ta vdanost in ljubezen trajna!

20 let je minilo, kar je bil sedanji lavantinski knezoškoč dr. A. Karlin posvečen za tržaškega škofa. Na praznik sv. Jožefa je praznoval ta svoj jubilej ob navzočnosti zagrebškega metropolita dr. A. Bauerja, ljubljanskega škofa dr. Gr. Rožmana ter mariborskega pomožnega škofa dr. J. Tomažiča. Z zadovoljstvom lahko gleda prevzvišeni vladika na svoje 20 letno nelahko, a uspešno škofovsko delo in na blagoslov, ki sta ga bili deležni dve vladikovini. Naj ga ljubi Bog nagradi že tukaj še s čvrstim zdravjem in neupogljivo močjo v vinogradu Gospodovem!

Duhovske zadeve. Za papeževega komornika z naslovom »Monsignore« je imenovan ravnatelj škofijske gimnazije v zavodu sv. Stanislava: konzistor. svetnik Anton Koritnik. — Župnija Gorje pri Bledu je podeljena g. Gabrijelu Petriču, župniku v Zagradcu. — Duhovno pastirstvo v bolnišnici za umobolne na Studencu je prevzel bivši katehet Janez Jalen. — Stalni pokoj je dovoljen Janezu Druneckemu, župniku na Jezerskem in Martinu Škerjancu, župniku na Raki. — Umril je 1. marca Janez Bartelme, župnik v p., v Spodnjem logu.

Smrtna kosa. Župnik † Lovro Božič. V Šmarjeti v Rožu na Koroškem je umrl 29. dec. l. l. župnik Lovro Božič. Rodil se je 31. julija 1887 v župniji Kazaze v Podjuni. — V dušnem pastirstvu je deloval od l. 1913, najprej kot kaplan v Tinjah, nato na Préaljah, potem kot župni upravitelj v Apačah, dalje kot župnik v Melvičah v Ziljski dolini, in od l. 1921 do svoje smrti kot župnik v Šmarjeti v Rožu. Bil je vnet dušni pastir. Vsako nedeljo je imel v Šmarjeti po dve službi božji. Širil je z vneto posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu. Posebno je znal pridobiti moške za obisk cerkve in prejemanje sv. zakramentov. Lepo je uspevala moška stanovska nedelja, pa tudi druge stanovske nedelje se zdaj v Šmarjeti obhajajo vzorno kot malokje. — Odšel je v najlepših moških letih! Bridek udarec za slovenske vernike na Koroškem, kjer tako pomanjkuje slovenskih duhovnikov. Bog večni naj ti bo obilen plačnik! Prosi pri Vsemogočnem, da pošlje ubogemu slovenskemu ljudstvu na Koroškem obilo gorečih, slovenščine večjih duhovnikov. — Na vel. soboto so pokopali v Stari Loki gosp. Antona Jamnik-a, duhovnega svetnika in župnika v pokoju. Pokojni zlatomašnik je dosegel lepo starost 82 let. Kot župnik je služboval dolgo časa v Sorici, nato pa na Selih pri Kamniku. Njegova gostoljubnost je bila obče znana. Kot duhovnik je bil mož na svojem mestu, delaven, natančen in vesten. Zadnja leta mu je vid popolnoma opešal. V kanoniku in dekanu starološkem, Mat. Mraku, je imel trajno oporo in skrbnega prijatelja, ki ga je redno obiskoval, tolažil in mu pomagal, da je mogel, dasi slep, opravljati vsak dan (do vel. torka) presveto daritev. — Župni upravitelj Josip Gabrovšek (Vreme pri Divači) je nanaglooma umrl, ko se je na večer četne sobote vračal iz Škocijana proti domu. Ker je bolehal na oslabelosti srca in ledic, sodijo, da je umrl zadet od kapi. Našli so ga blizu doma ob potoku mrtvega. R. i. p. — V misijonski hiši (Ljubljana — Tabor) se je na velikonočni ponedeljek preselil v večnost misijonar Martin Kerin. Služboval je dolgo časa kot kaplan in župnik ljubljanske škofije. V misijonsko družbo je vstopil l. 1924. in deloval vneto kot misijonar, a se je moral radi srčne bolezni kmalu umakniti v zatišje. Večni pokoj mu Bog daj! — Isti dan je umrl v Ljubljani voditelj nočnih častilcev presv. R. T., Jernej Šerjak, vzoren krščanski mož, vesten družinski oče, odličen član Mar. družbe. Po stanu je bil poslovodja veletrgovine Krisperjeve v Ljubljani. Pred njegovo smrtjo se je število nočnih častivcev znatno povečalo.

Marijine družine

Marijin vrtec v Križankah v Ljubljani. Na cvetno nedeljo je bilo v naš Vrtec slovesno sprejetih 50 dečkov. Ob tej priliki smo tudi dobili lep prapor, za katerega so dečki sami zložili potrebni denar. Prapor je blagoslovil g. prior o. Valerij Učak.

Št. Lovrenc. Čas je res bežen. Lani avgusta je praznovala tukajšnja kongregacija srebrni jubilej s primerno proslavo v cerkvi. Danes je v družbi 120 članic, med njimi 14 jubilantinj. Onih, ki so odletele, ne omenjamo, saj je povsod kaj plevela. Dne 14. jan. se je od nas poslovila zgledna članica Justina Gliho. Rajna je bila močno zavzeta za prosep Mar. družbe. Sama je želela, da bi se posvetila Bogu kot usmiljenka, pa jo je Bog poprej poklical k sebi. R. i. p.!

Vič. Spet je utrčala Marija cvetko z deklishe gredice. Po kratki bolezni se je poslovila od nas zgledna družbenka Marija Velkavrh. Tiha in skromna je bila, pa vztrajna v dobrem. Nikdar ni zamudila sestanka evharističnega odseka. Po lepem življenju je mirno in tiho odšla od nas. N. p. v m.!

Kako želim preživeti Marijin mesec: Moj načrt je tak-le: Cvetочи majnik se približuje. V tem mesecu hočem z božjo pomočjo Mariji delati posebno veselje.. Prvo, kar bom posvetila Mariji, bo moja dobra in pobožna molitev. Če mi bo mogoče, bom šla vsak dan k šmarnicam in Mariji prepevala slavo. Sv. obhajilo bom kolikor največ mogoče pogosto prejemala. Krasila bom Marijin oltar v cerkvi, pa tudi Marijin kip v domači hiši. Mariji na čast in v veselje se bom premagovala tudi v vsaki mali stvari. Ponižna, molčeca in veselega obraza hočem biti. Trpljenje, ki mi ga bo poslal Bog, bom prenašala kolikor mogoče voljno in potrpežljivo vsak dan. Doma bom prepevala lepe nabožne pesmi. Vsak večer, prej ko bom zaspala, bom zmolila lavretanske litanije na čast majniški Kraljici.

A. L.

Prosim Te, Kraljica maja:
pomočnica bodi mi;
daj, da milost me navdaja,
vztrajna v dobrem bom vse dni.

Dobre knjige

Pozdravljena, Kraljica! Šmarnice. Spisal dr. Josip Jerše, profesor v Ljubljani. 1931. Založila Jugoslovanska knjigarna.

Naš veliki »šmarničar« je obdaril slovensko ljudstvo z novimi »šmarnicami«. To je že peta njegova knjiga v proslavo majniški Kraljici. Sam goreč in navdušen častilec Marijin, vnema ljubezen do nebeške Matere vsak majnik s presrčnimi govori zdaj v eni, zdaj v drugi ljubljanski cerkvi. Menda je imel že 30 letnico šmarničnih govorov. Kot tak je gotovo karmoč sposoben, da svoje navduševalne

govore o Mariji tudi zapiše, kar je sedaj storil že petič. Brez dvoma ima radi tega tudi on veliko zaslugo, da se naš narod lahko nazivlje: »Marijin narod. (Da bi le ne bilo onih lahkomišelnih in nesrečnih spozablencev, ki tako grdo žalijo Marijo z nesramnimi, iz tujine donešenimi posvkami in kletvicami).

Novo »Šmarnice« so osnovane na temelju molitve »Pozdravljena, Kraljica...«. Vsebina premišljevanj je sila pestra, mnogovrstna, času primerna, zanimiva in z zgledi prepletana. Ni dvoma, da bo šmarnična pobožnost povsod tem bolj privlačna, kjerkoli bodo to knjižico rabili.

Otrok. Poglavlja o vzgoji. — S tem drugim zvezkom je kanonika J. Volc-a vzgojna knjiga, delo dolgih let, dovršena. Prva knjiga je izšla pred tremi leti. Že takrat in tudi pozneje smo z veseljem poudarjali, da je malo knjig, ki bi vzgojna vprašanja obdelale tako temeljito in v tako prikupljivi obliki, kot knjiga kanonika Volca. Kar smo pohvalnega povedali o prvem zvezku, vse to še v večji meri in po vsej zaslugi lahko trdimo in moramo trditi o drugem sešitku. To knjigo je vredno v roke vzeti že zaradi krasnega jezika, ki je res iz naroda vzet, pa poln narodnih rečenic, pregovorov in prislovc, ki se vrste neprisliljeno v zvezi z izreki svetih in priznanih vzgojeslovcev ter svetega pisma. Glavno je pa seveda zdravo, zdravilno jedro, ki je zlata vredno; zato je res nujno želeti, da bi se s tem dragocenim zakladom obogatile vse naše krščanske hiše in družine.

V tej drugi knjigi bodo brez dvoma močno koristili zlasti resni sestavki o mladinskih napakah, predvsem še poglavje o vzgoji za najlepšo krepost: sv. čistost.

Knjiga se bo in se mora hitro razpečati, saj če bi se to ne zgodilo, bi morali reči, da Slovenci nimamo ne umevanja ne zanimanja za tako važna vzgojna vprašanja. Prodaja se v založbi »Ničman« v Ljubljani.

Odgovori

Imam nepokojno vest kljub temu, da hodim večkrat k svetim zakramentom. Če pomislim nazaj v preteklo življenje, me zopet vest vznemirja, da morda ni še vse v redu, dasi sem opravila tudi že dolgo spoved itd. Kaj mi je storiti? — **F. St.:**

Ravnajte se dosledno in točno po navodilu spovednikovem. Prečitajte odgovre v zadnji številki »Bogoljuba«. — Pomnite tudi to-le: Kar je odpuščeno, je odpuščeno. Skrupulanti« (tenkovestni in prenatanečni ljudje) vidijo povsod greh, ki ga ni, zato naj se dvomov ne izpovedujejo; o preteklosti pa naj ne premišlujejo brez potrebe, marveč zaupajo v božje neskončno usmiljenje.

Ali sprejme misijonska mašna zveza za v. maše tudi take, ki ne povedo imena in priimka? — **O. D. R.**

Zapiše se lahko: Ena, dve... neimenovani osebi.

(Drugi odgovori, dopisi, ocene, opazovanja itd. prihodnjic. — Uredn.)

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Zaprte duhovne vaje

bodo v domu duhovnih vaj pri Sv. Jožefu (Celje) od 14. maja zvečer do 18. maja zjutraj. Sprejeti je mogoče 60 deklet. Priglasiti se je do 1. maja.

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Pljučne bolezni so ozdravljive!

Pljučna tuberkuloza - Sušica - Kašelj - Suhi kašelj - Zasluzenje - Nočno potenje - Bronhialni katar Katar v grlu - Sluzni kašelj - Izmetek krvi - Vzdigavanje krvi - Tesnoba - Astmatično hropanje Zbadanje i. t. d. **so ozdravljivi!**

Pred uporabo

Tisoče ozdravljenih!

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti hranjenja

ki je že mnoge rešila. Ona pomaga pri vsakem načinu življenja, da se bolezen hitro premaga. Telesna težina se poveča ter polahno poapnenje končno zaustavi bolečine.

Resni mozte zdravniške znanosti moje metode ter jo radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjenja, tembolje bo za vas.

Popolnoma zastoj dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega znanja. Kogar torej mučijo bolečine, kdor se hoče naglo osvoboditi svojih bolečin na temeljit in varen način, naj piše še danes.

Opetovano opozarjam, da prejmete popolnoma **brezplačno**, brez vsake zaveze s svoje strani moja pojasnila in bo Vaš zdravnik gotovo pritrtil temu

novemu načinu Vaše prehrane

ki je označeno kot izborni prvi profesorji. V Vašem lastnem interesu je torej, da takoj pišete, in Vas bo nato vsak čas lahko postreglo moje ondotno zastopstvo. Črpajte pouk in močno voljo za zdravje iz knjige izkušenega zdravnika. Vsebuje okrepitev in življensko uteho ter jemlje ozir na vse bolne, ki se zanimajo za sedanje stanje znanstvenega zdravljenja pljuč.

Moj naslov je: **Georg Fulgner, Berlin - Neukölln**

Ringbahnstrasse 24, Abt. 694 (Deutschland)

Po uporabi

Čistejše perilo v krajšem času

Schichtovo ter-
pentinovo milo
Vam prihrani de-
nar in delo. Vaše
perilo bo snež-
nobelo in kljub
temu boste rabili
manj mila kot doslej; tako dobro in izdatno je

Schichtovo terpentinovo milo

v praktičnem zaščitnem zavitku

Zavitek nosi razen tega lepe podo-
bice za izrezati, za kratek čas otrok.